

A.A. Geleneği Nasıl Gelişti

Bizi Oniki
Geleneđimize
Yönelten Tarihi
Olaylara Yolculuk

Bill W.

Alcoholics Anonymous World Services, Inc.
ve Türkiye Genel Hizmet Ofisi
bilgilendirilerek hazırlanmıştır.

Bu broşürde A.A.'nın birliği ve devamı için son derece önemli olduğuna inanılan ilkelerin ortaya çıkışı ve gelişimi anlatılmaktadır.

Bill W.'un önsüzü, "Geleceğimizi Güvence Altına Alacak Oniki Nokta'yı orijinal haliyle sunmaktadır. İkinci Gelenek haricindeki tüm maddelerde orijinal metinde bazı değişiklikler yapılmış ya da metin kısaltılmıştır.

Adsızlık Geleneği üzerine Bill W. Tarafından yazılmış iki metin bulunmaktadır. Bunlardan ilki derneğimiz onbir yaşındayken, diğeri ise ilkinden dokuz yıl sonra yazılmıştır. Bu iki metin, birlikte, en çok bilinen –ve belki de en az anlaşılan Onbirinci ve Onikinci Geleneklerimizin temelini oluşturur.

ÖNSÖZ Bill W.

Biz A.A.'lar birliğimizi en iyi nasıl koruyabiliriz ? İşte bu kitapçığın konusu budur.

Bir alkolik Oniki Basamak iyileşme programımızı kendi hayatına uygulamaya başladığı zaman, parçalanma süreci sona ere ve birleşme başlar. Artık onu bir bütün halinde bir arda Güç, geçmişte parçalanmasına neden olan zorlukları yenmektedir.

Aynı prensip her A.A. grubu ve Adsız Alkolikler' in tamamı için geçerlidir. Bizleri bir arada tutan bağların gücü, bizleri parçalayabilecek güçlerden üstün olduğu sürece her şey yolunda gidecektir. Bizler bir alım olarak kendimizden emin olacağız; esas birliğimiz de kesinlik halinde varlığını sürdürecektir.

- İlk olarak The A.A. Grapevine dergisinde yayınlanmıştır.

Eğer biz A.A. üyeleri olarak, her birimiz toplumdaki itibarımızı reddedebilir ve kişisel güç kazanma arzusundan vazgeçebilirsek; eğer bir akım olarak fakir kalmada ısrar ederek geniş maddi imkanlardan ve bunların idaresinin getireceği kargaşadan uzak durursak; her türlü politik, dini veya diğer bağlantılardan kararlılıkla kaçınırsak, kendi içimizde bölünmeyi ve toplum içinde kötü isim yapmayı önleyebiliriz. Eğer bir akım olarak, hiçbir yükümlülük ve zorlama olmaksızın yalnızca mesajımızı bizim gibi acı çekenlere iletmekle ilgilenen manevi bir birlik olarak kalırsak, işte o zaman görevimizi en etkili şekilde yerine getirebiliriz. Büyük miktarda para, bizi tartışmalı ilişkilere veya sorumluluklara sokabilecek bağlantılar, ya da A.A. üyeleri olarak bazılarımızı radyo veya basın kanalıyla bireysel şöhret peşinde koşmaya tahrik edebilecek unsurlar içeren en cazip geçici imkanları bile kabul etmemiz gerektiği her geçen gün daha da açıklık kazanmaktadır. A.A.'lar için birlik o kadar önem taşır ki, başka türlü sosyal oluşumları zaman zaman çökerten bu eğilim ve eylemleri hiçbir şekilde göze alamayız. Bu güne kadar başarılı olabilmemizin nedeni farklı olmamızdır. Aynı şekilde devam edebilmeyi umuyoruz.

A.A. birliği kendisini otomatik olarak koruyamaz. Bireysel iyileşmede olduğu gibi, birliğimizi korumak için de daima çalışmamız şarttır. Burada yine ihtiyacımız olan şey dürüstlük, açık fikirlilik, bencil olmamak ve hepsinden önemlisi tetikte olmaktır. Dolayısıyla, bizler A.A.'nın eskileri olarak siz yenilerden birlikte çalışmak ve yaşamak için harcadığımız çabaların sağladığı deneyimleri iyi düşünüp değerlendirmenizi istiyoruz. Her A.A. üyesinin kendisinin kendi ayıklık ve huzurunu tehdit eden kişisel kusurları karşısında bilinçli olduğu kadar, bir bütün olarak bizleri tehlikeye atan o rahatsız edici eğilimlere karşı da uyanık olmasını isteriz. Bugün sağlam olan bütün akımlar da daha önce bu tür tuzakların sınavından geçmiştir.

Bu kitapçıkta yeniden yayınlanan "A.A. Geleneğinin Oniki Noktası", grup içindeki davranışlarımız ve toplumla olan ilişkilerimiz konusunda sağlam ilkeler belirlemek için yaptığımız ilk denemedir. A.A.'nın kurucularından biri olduğumdan, bu "Noktaları", destekleyici makalelerle birlikte bir dizi ayıklık dergimiz The A.A. Grapevine'da yayımlamam istenmişti. Birçok A.A. şimdiden Oniki Geleneği bir bütün olarak A.A. için temel bir rehber ve sağlam bir koruyucu alabilecek nitelikte görüyor ve iyileşmek için Oniki Basamağı hayatımıza uyguladığımız gibi, Oniki Geleneği de grup hayatımızda uygulamamız gerektiğini düşünüyor. Bunun doğruluğunu zaman gösterecektir.

Dilerim ki, birliğimiz kalıcı olmadığı taktirde, özgürlük arayışı içinde bize katılacak olan binlerce kişiye dayanıklı bir kurtuluş yolu sunamayacağımızı hiç unutmayız.

Adsız Alkolikleri kimse icat etmedi. Birliğiz kendi kendine büyüdü. Deneme-yanılma yöntemiyle zengin bir deneyim kazandık. Bu deneyimlerin derslerini, önce ilke daha sonra da gelenek bazında yavaş yavaş benimsiyoruz. Bu süreç devam ediyor ve dileriz ki hiçbir zaman sona ermez. Eğer çok katılaşırsak, kurallar bu ruhu ezebilir. Gereksiz kurallar ve kısıtlamalar yüzünden kendimize zarar verebiliriz. Hatta alkolikler, bizim katı kurallarımıza uymayacaklarsa bizden uzak durmalarını bile söyleyebiliriz. Gelişmemizi asla bu şekilde boğamayacağımızı umarım.

Bununla birlikte, deneyimlerimizin kazandırdığı derslerin değeri çok büyüktür. Beraber yaşamının ve çalışmanın getirdiği sorunlar hakkında yılların getirdiği bir birikimimiz var. Eğer bu mücadelede başarılı olabilirsek – ve başarılı olamaya devam edersek – işte o zaman , ancak o zaman geleceğimiz güvende olacaktır.

Artık kişisel felaketlerimizin esaretinden kurtulduğumuza göre, en önemli kaygımız A.A.'nın geleceği olmuştur. Yani ne insanların zaaflarının, ne de bu sıkıntılı günlerin mücadele ve zorluklarının ortak varlık nedenimize zarar vermemesi için A.A.'nın güçlü birliğini nasıl koruyacağız ? A.A.'nın yaşamayı sürdürmesi gerektiğini biliyoruz. Aksi halde, birkaç istisna dışında bizler ve bütün dünyadaki alkolik kardeşlerimiz yeniden kayıtsızlığın ümitsiz yolculuğuna çıkacaklardır.

Hemen hemen her A.A. size grup sorunlarımızın neler olduğunu söyleyebilir. Bunlar esas olarak, birbirimiz ve dış dünyayla olan ilişkilerimizle ilgilidir. Bunlar, bir A.A.'nın kendi grubuyla olan ilişkilerini, grubun bir bütün olarak Adsız Alkolikler ile olan ilişkilerini ve Adsız Alkoliklerin, adına modern toplum denilen ve bütün insanlığın ya güvenli bir limana sığınacağı ya da batıp kaybolacağı o dalgalı denizdeki yerini içermektedir. Son derece yakından bağlantılı bir sorunda, temel yapımız ve bizi her zaman zorlayan liderlik, para otorite sorunlarına karşı aldığımız tavırdır. Geleceğimiz pekala bu tartışmalı konularda ne düşünüp yaptığımıza ve toplumla ilişkilerimize nasıl baktığımıza bağlı olabilir. Varacağımız nokta büyük ölçüde bugün bu tehlike yüklü konularla ilgili vereceğimiz kararlara bağlı olacaktır!

Şimdi tartışmamızın en can alıcı noktasına geliyoruz. O da şudur : Bu temel konular hakkında kesin politikalar belirleyebilmek için yeterli birikime sahip miyiz ? Bugün, zamanla büyüyerek yaşam için zorunlu geleneklere – her A.A.'nın kendi kalbinde inançla ve arkadaşlarını ortak rızasıyla yaşatacağı geleneklere dönüşebilecek genel ilkeler ilan edebilir miyiz ? İşte söz konusu olan budur. Akıl karıştırıcı sorularımızın hiçbir zaman tam bir cevabı bulunamayabilir, ama artık zamanın ve çevrenin yıkıcılığına karşı Tanrı'nın izniyle etkili bir savunma sağlayabilecek bir gelenek hatlarını çizebilecek bir düzeye geldiğimizden eminim.

A.A. üyesi tecrübeli arkadaşlarımın ısrarı üzerine ve arasında genel uyum ve anlaşmanın artık mümkün olduğu inancıyla Adsız Alkoliklerin İlişkiler Geleneği Güvencesini Sağlayacak Oniki Nokta için önerilerimi dile getirmeye çalışacağım :

A.A. deneyimlerimiz bize şunları öğretmiştir :

1. Adsız Alkoliklerin beher üyesi bütünü küçük bir parçasıdır. A.A. yaşamaya devam etmelidir; aksi halde birçoğumuz mutlaka öleceğiz. Dolayısıyla , ortak varlığımız önde gelir. Ancak bunu hemen ardından kişisel iyileşme izler.

(Ortak refahımız başta gelmelidir; kişisel iyileşme A. A.'nın birliğine bağlıdır.)

2. Ortak hedefimiz için tek bir yüksek otorite vardır : Grup bilincimizde kendini ifade eden sevgi dolu bir Tanrı.

(Ortak hedefimiz için tek bir otorite vardır, o da grup bilincimizde ifadesini bulan sevgi dolu bir Tanrı'dır. Liderlerimiz hükmedici değil, güvenilir hizmetkarlardır.)

3. Alkolizm nedeniyle acı çeken herkes üyemiz olabilmelidir. Bu nedenle, iyileşmek isteyen hiçbir kimseyi reddedemeyiz. A.A. üyeliği hiçbir zaman para veya birtakım şartlara bağlı olmamalıdır. Ayık kalmak için biraya gelen her iki veya üç alkolik, grup olarak başka bağlantıları bulunmaması koşuluyla kendilerini bir A.A. grubu olarak tanımlayabilirler.

(A. A. üyeliği için gerekli tek koşul içkiyi bırakma isteğinin olmasıdır.)

4. Kendi iç işleri açısından, her A.A. grubu kendi bilincinden başka hiçbir otoriteye karşı sorumlu olmamalıdır. Ama planları komşu grupları etkileyecekse, o grupların da görüşü alınmalıdır. Ve hiçbir grup bölgesel komisyon veya birey Alkolik Vakfı'nın* mütevelli heyetinin üyelerine danışmadan A.A.'yı bir bütün olarak etkiyebilecek hareketlere girişmemelidir. Böyle konularda ortak çıkarlarımız önde gelir.

(Beher grup, diğer grupları ya da bir bütün olarak A. A. yı etkileyen konular dışında özerk olmalıdır.)

* Şimdi Genel Hizmet Kurulu olarak bilinmektedir.

5. Beher adsız Alkolik grubu, tek bir temel amacı olan manevi bir varlık olmalıdır: Mesajını halen acı çekmekte olan alkoliklere ulaştırmak.

(Her grubun önde gelen tek bir amacı vardır; o da hale acı çekmekte olan alkoliklere mesajı iletmektir.)

6. Para, mal-mülk ve otorite sorunları bizi kolayca esas manevi hedefimizden saptırabilir. Bu nedenle A.A.'nın gereksinimi olan herhangi bir önemli bir mal varlığı, bağımsız olarak örgütlenmeli ve yönetilmeli, böylece maddi ve manevi unsurlar birbirinden ayrılmalıdır. Bir A.A. grubu, grup olarak iş hayatına girmemelidir. A.A. için ikinci derecede gerekli olan lokal, hastane gibi önemli bir mal varlığı veya yönetim gerektiren kuruluşlar gerektiğinde gruplar tarafından rahatça terk edebilecek şekilde örgütlenmeli ve ayrı tutulmalıdır. Bu nedenle, bu tür tesisler A.A. ismini kullanmamalıdır. Bu tür tesislerin yönetimi, tamamen mali imkanlarını sağlayan kişilerin sorumluluğunda olmalıdır. Lokaller için yönetici olarak genellikle A.A. üyeleri tercih edilmektedir. Fakat hastaneler ve rehabilitasyon tesisleri kesinlikle A.A.'nın dışında olmalı ve tıbbi denetim altında tutulmalıdır. Bir A.A. grubu herkesle işbirliği yapabilir, ama bu işbirliği hiçbir zaman doğrudan veya dolaylı olarak bağımlılık veya kefalet düzeyinde olmamalıdır. Bir A.A. grubu kendisini hiçbir kimseye bağlı kılmaz.

(Para , mülk ve itibar bizi esas amacımızdan uzaklaştıracağından, A. A. grupları A. A. adının ilgili tesis ya da harici kuruluşlarca kullanılmasını onaylamamalı, finansmanına veya ödünç alınmasına izin vermemelidir.)

7. A.A. grupları yalnızca kendi üyelerinin gönüllü katkılarıyla ayakta durmaktadır. Her grubun en kısa zamanda bu duruma gelmesi gerektiğini; gruplar, klüpler, hastaneler veya dışımızdaki kuruluşlar tarafından Adsız Alkolikler adına yardım talep edilmesinin çok tehlikeli olduğunu; nereden gelirse gelsin, büyük hediyeleri veya herhangi bir yükümlülük getiren katkıları kabul etmenin akıllıca olmadığını düşünüyoruz. Ve tabii ki hiçbir belirlenmiş A.A. hedefi olmaksızın, ihtiyat rezervleri ölçüsünün ötesinde fon toplamaya devam eden A.A. hazine bölümlerini kaygıyla izliyoruz. Tecrübelerimiz gösteriyor ki hiçbir şey manevi mirasımızı mal, mülk, para ve otorite üzerine yapılan değersiz kavgalar kadar tahrip edemez.

(Her A. A. grubu, dışarıdan gelecek teberruları reddederek, tam anlamıyla kendi yağıyla kavrulmalıdır.)

8. Adsız Alkolikler sonsuza kadar profesyonel olmamayı sürdürmelidir. Biz profesyonelliği ücret karşılığı alkoliklere yardım etmek şeklinde tanımlıyoruz. Ancak, alkolik olmayan kimselere yaptıracağımız işlerde onların yerine alkoliklere iş verebiliriz. Böyle hizmetlerin

karşılığı gerektiği gibi ödenebilir. Fakat A.A.'nın Onikinci Basamamağında belirtilen görevler hiçbir zaman para karşılığında yaptırılamaz.

(Adsız Alkolikler daima amatör olarak kalmakla birlikte, merkezlerimizde özel görevliler çalıştırılabilir.)

9. Her A.A. grubu mümkün olan en az organizasyona sahip olmalıdır. Dönüşümlü başkanlık en iyisidir. Küçük grup kendi sekreterini, büyük grup kendi dönem komisyonunu, geniş metropol bölgelerdeki gruplar ise genellikle tam gün çalışan bir sekreteri olan merkezi veya gruplar arası komisyonlarını seçebilirler. Alkolik Vakfı'nın mütevelli heyeti üyeleri gerçekte A.A. Genel Hizmet Komisyonunu oluşturur. Onlar geleneklerimizin koruyucusu olup, New York'taki Genel Hizmet Büromuzun giderlerini karşılamak amacıyla yapılan A.A. teberruları onlar tarafından toplanır. Bütün gruplar tarafından verilen yetkiyle halka ilişkilerimizi yürütürler ve temel yayınıımız olan The A.A. Grapevine Dergisinin bütünlüğünün güvencesidirler. Bütün bu temsilciler kurumlarına hizmet ruhuyla önderlik etmelidirler. Çünkü A.A.'nın gerçek önderleri, bütünü deneyimli ve güvenilir hizmetkarlarıdır. Unvanlarından dolayı otorite sahibi olamazlar ve iktidarları yoktur. Evrensel saygı değerleri yararlılıklarının ölçüsüdür.

(A. A. asla gerçek anlamda örgütlenmemelidir; ancak hizmet verdikleri kişilere doğrudan sorumlu olan hizmet kurulları oluşturabilir.)

10. Hiçbir A.A. grubu veya üyesi, A.A. dışındaki tartışmalı konula hakkında, özellikle politika, alkol reformu veya dini tarikatlarla ilgili olarak A.A.'yı tartışmaya karıştırarak biçimde fikir belirtmemelidir. Adsız Alkolikler grupları hiçbir kimseye karşı olmayıp, bu tür konularda da hiçbir görüş açıklayamaz.

(Adsız Alkolikler dışarıdaki konular hakkında fikir yürütmez. Bu yüzden A. A. adı toplum içindeki tartışmalı konulara hiçbir şekilde karıştırılmamalıdır.)

11. Toplumla ilişkilerimiz kişisel adsızlık niteliğini taşımamalıdır. A.A.'nın sansasyon yaratıcı reklamlardan kaçınması gerektiği kanısındayız. A.A. üyeleri olarak isim ve resimlerimiz yazılı, sesli görüntülü medyada yer almamalıdır. Toplumla ilişkilerimiz promosyon yoluyla değil, ilgi çekme ilkesiyle yönlendirilmelidir. Hiçbir zaman kendimizi yüceltmemize gerek yoktur. Bizi dostlarımızın tavsiye etmesi daha iyi olur kanısındayız.

(Halkla ilişkiler politikamız, kişisel isim yapmak yerine A. A. adına ilgi toplamak üzerine kurulmuştur. Bu yüzden, basın, radyo, TV ve film ortamlarında kişisel adsızlığımızı korumalıyız.)

12. Son olarak, biz Adsız Alkolikler, adsızlık ilkemizin büyük manevi önemi olduğuna inanıyoruz. Bu bize ilkelerin daima kişiliklerden önce geldiğini ve gerçekten alçak gönüllü olmamız gerektiğini hatırlatır. Elde ettiğimiz nimetlerin bizi hiç şımartmamasını ve hepimizi yöneten Tanrı'ya sonsuza kadar minnettar olarak var olmamızı dileriz.

(Adsızlık tüm geleneklerimizin manevi temeli olup, daima bize ilkelerin kişiliklerden önce gelmesi gerektiğini hatırlatır.)

KİMLER ADSIZ ALKOLİKLER ÜYESİDİR ?

(Üçüncü Gelenek, Bill W.'nun The A.A. Grapevine dergisinde yayınlanan bu yazısından yola çıkarak gelişti.)

“ Adsız Alkolikler “ kitabının birinci baskısında, üyelik hakkında şu açıklama yer alır: “ Üyelik için tek koşul dürüstçe içkiyi bırakma isteğidir. Hiçbir inanç, mezhep veya tarikatla ilgimiz olmayıp, hiçbir kimseye de karşı değiliz. Biz sadece acı çekenlere yardımcı olmak istiyoruz. “ Bu ifade, 1939 yılında kitabımız basıldığı sıradaki duygularımızı yansıtmaktaydı.

O günden bu yana üyelikle ilgili her türlü denemeyi yaptık. Hiçbiri yürümeyen pek çok üyelik kuralları koyduk. İki-üç yıl önce Genel Büro, gruplardan üyelik koşullarını yazıp göndermelerini istedi. Kurallar geldiğinde bunları derledik. Her biri bir tomar sayfadan oluşuyordu. Bu bir yığın kuralı gözden geçirince hayret verici bir sonuca ulaştık. Eğer bu kurallar aynı anda her herde geçerli olsaydı, herhangi bir alkoliğin Adsız Alkolikler’e katılması hemen hemen imkansız olurdu. En eski ve en iyi üyelerimizin yüzde doksanı aramıza giremezdi.

Bazı durumlarda bize karşı yapılan taleplerden cesaretimiz çok kırılırdı. İlk A.A. üyelerinin çoğu, çok fazla “kaydıkları” için kovulurlardı; çünkü moralleri çok bozuktu; çünkü hem akli yönden hem de alkol ile sorunları vardı. Veya, ister inanın ister inanmayın, toplumun – sözüm ona – üst sınıflarından gelmiyorlardı. Biz eskiler, “ Adsız Alkolikler “ kitabını okuyamadığımız için veya rehberimiz bizim adaylığımıza kefil olmayı reddettiği için A.A. dışı bırakılabilirdik. Bu tür örnekler saymakla bitmez. Bizim “ uygun “ alkoliklerimizin “ daha az uygun “ alkolikleri bazen yargılamaya kalkışmaları, şimdi dönüp bakacak olursak, oldukça komiktir. Bir alkolik başka bir alkolik yargılıyor – düşünün bir kere !

A.A. gruplarını çoğu, bir zaman gelir ki çılgınca kural koyma sürecine girer. Doğal olarak, bir grup hızla büyümeye başladığında alarm verici birçok sorunlarla karşılaşır. Dilenciler dilencilik yapmaya başlar. Bazı üyeler içip sarhoş olur ve kendileriyle birlikte diğer üyeleri de sarhoş eder. Akli dengesizliği olanlar depresyona girer veya diğer üyelere paranoit suçlamalar yöneltir. Dedikoducular, Kırmızı Başlıklı Kız masalındaki gibi hareket eden “ kurt “ lar ve “ kız “ lar hakkında kendilerince adil suçlamalara girişip, dedikodu yapmaya başlar. Yeniler hiç de alkolik olmadıklarını söyler durur ama yine de gelmeye devam eder. “ Kaymayı alışkanlık haline getirenler “ A.A.’nın saygın ismini kullanarak kendilerine iş bulmaya çalışır. Diğerleri, iyileşme programının Oniki basamağının tümünü kabul etmeye karşı çıkar. Bazıları daha da ileri gider ve “ Tanrı Meselesi “ nin saçmalık olduğunu hiç de gerekmediğini öne sürer. Bu şartlar altında programa saygılı muhafazakar üyelerimiz korkuya kapılır. Bu dehşet verici durumun kontrol altına alınması gerektiğini, aksi halde A.A.’nın kesinlikle yıkılıp gideceğini düşünür. Akımın iyiliği için endişe duyarlar.

İşte bu noktada grup, kural ve yönetmelik dönemine girer. Heyecanla yetkiler, tüzükler ve üyelik koşulları hazırlanır ve istenmeyenleri ayıklamak ve kötülük yapanları disipline sokmak için komisyonlara yetkiler verilir. Arkasından grubun şimdi otorite sahibi Yaşlılar Heyeti işe koyulur. İsyancılık karanlık sokaklara atılır; saygıdeğer işgüzarlar günahkarları taşlar. Sözde günahkarlar ise ya kalmakta ısrar eder, ya da kendi gruplarını kurar veya yakınlardaki daha uygun ve nispeten daha hoşgörülü bir guruba katılır. Bir süre sonra yaşlı üyeler tüzük ve kuralların iyi çalışmadığını farkına varır. Yaptırım uygulamak için girişilen denemelerin çoğu grup içinde öyle kavga ve hoşgörüsüzlük dalgaları yaratır ki, bu durum, grup hayatı açısından en kötülerin gruba yaptığı kötülüklerden bile daha kötü olarak tanımlanır.

Bir süre sonra korku ve hoşgörüsüzlük yatışmaya başlar. Grup sağ salim ayaktadır. Herkes pek çok şey öğrenmiştir. Öyle ki, artık yeni gelen birinin A.A.'nın adına veya etkili olma gücüne zarar verebileceğinden korkan kişilerin sayısı pek azdır. Kayanlar, dilenciler, rezalet çıkarıcılar, akli dengesi bozuk olanlar, programa isyan edenler, A.A.'nın adını kendi çıkarları için kullananlar – tüm bu kişilerin bir A.A. adına veya etkili olma gücüne zarar vermesi çok enderdir. Bunların bazıları daha sonra en çok sevdiğimiz ve saydığımız kimseler olmuştur. Bazıları sabrımızı sınamakta ısrar etmiş, ama bununla birlikte ayık kalmıştır. Diğerleri çekip gitmiştir. Bütün bu kişileri artık baş belası olarak değil, öğretmenlerimiz olarak görmeye başladık. Onlar bizi daha sabırlı, hoşgörülü ve alçakgönüllü olamaya zorlar. Nihayet görebiliyoruz ki, onlar sadece bizden biraz daha hasta olan insanlar ve onları suçlayan bizler ise sahte dürüstlükleriyle grubumuza daha ağır manevi zarar veren iki yüzlüleriz.

Her eski A.A., bir zamanlar suçladığı bazı kimselerin ismini hatırlayınca ürperir; hiçbir zaman ayık kalmayacağını iddia ettiği kişiler; akımın iyiliği için A.A.'dan atılması gerektiğine emin olduğu kişiler... Bu kişilerin çoğu yıllardır ayık kalmayı başardığından ve bazıları en iyi arkadaşları arasında yer aldığından, bu eski A.A. şimdi şöyle düşünür: “ Ya herkes bu insanlar hakkınca benim gibi düşünseydi, A.A. kapılarını onların yüzüne kapatsaydı, şimdi nerede olurlardı ?

İşte bu nedenle yeni gelenleri giderek daha az yargılıyoruz. Eğer alkol onun için kontrol edilemeyen bir sorun ise ve o bunun için bir şeyler yapma arzusundaysa, bu bizim için yeterlidir. Durumunun ağır veya hafif olması, kendisinin ahlaklı veya ahlaksız olması, başka sorunları olup olmaması bizi ilgilendirmez. A.A. kapımız ardına kadar açıktır. Ve eğer o, bu kapıdan girip sorunlarını çözmek için bir şeyler yapabilmek amacıyla çaba gösterirse, Adsız Alkoliklerin bir üyesi sayılacaktır. Hiçbir şeyi imzalamak, hiçbir şeyi kabul etmek ve hiçbir konuda söz vermek zorunda değildir. Biz de hiçbir şey talep etmeyiz. Kendi isteğiyle bize katılır. Şimdilerde bir çok grupta alkolik olduğunu bile kabul etmesi gerekmez. Sadece alkolik olabileceği şüphesiyle, hastalığımızın ölümcül belirtilerinin kendisinde de mevcut olabileceği endişesiyle A.A.'ya katılabilir.

Elbette A.A.'nın tamamı için genel durum böyle değildir. Üyelik koşulları hala vardır. Eğer bir üye toplantılara sarhoş gelmekte ısrar ederse dışarı çıkarılabilir; birinin onu alıp götürmesini isteyebiliriz. Ama grupların çoğunda, ertesi gün ayıldığında geri gelebilir. Kimse onu bir kulüpten atarmışçasına A.A.'dan atmayı düşünmez. Kendisi üye olduğunu söylediği sürece üyedir. Bu geniş A.A. üyelik kavramı henüz herkes tarafından kabul görmediyse de, bugün için A.A. düşüncesinin temel eğilimi olduğunu söyleyebiliriz. Hiçbir kimseyi alkolizmden kurtulma şansından yoksun bırakmak istemiyoruz. Dışlayıcı değil, mümkün olduğu kadar kabul edici olmak istiyoruz.

Belki bu eğilim üyelik konusuyla ilgili tavrımızdaki değişiklikten daha derin bir anlam taşıyor. Belki de bu, zaman zaman alkolik dünyamızı sarsan fırtınalardan artık korkmadığımız anlamına geliyor; belki de her fırtınayı sükunetin, şimdiye kadar bildiklerimizden çok daha anlayışlı, çok daha sevecen ve çok daha hoşgörülü bir huzurun takip edeceğine olan inancımızı gösteriyor.

HASTANELER VE A.A

(Bill W.'nun The A.A. Grapevine dergisinde 1947'de yayınlanan " Yeterli Hastane Tedavisi " başlıklı yazısından alıntılar... Altıncı Geleneğin temelini oluşturur.)

Birçok sanatoryum ve özel hastane, sıradan bir alkolik için pahalıdır. Devlet hastanelerinin sayısının azlığı, sığınma evleri ve dini kuruluşlara ulaşabilmenin zorluğu, kendilerine başvuran üye adaylarının makul fiyatlara birkaç gün tedavi altında bulundurmaya isteyen orta gelirli A.A. gruplarını zor durumda bırakmıştır.

Bu ihtiyaç, bazı A.A. gruplarını kendi ayıltma tesislerini açmaya yöneltmiş ve bu amaçla yöneticiler ve hemşireler işe alınmış, dışardan bir doktorun ziyaret ederek hizmet vermesi sağlanmıştır. Bir A.A. grubunun bu türlü girişimleri doğrudan gözetim altında bulundurduğu hemen her yerde çabalar ters tepmiştir. Grubu hemen hemen hiçbir üyesinin bilgi sahibi olmadığı bir işe girişmek durumunda bırakmıştır. Birçok çatışan kişiliklerin bulunması, gerektiğinden fazla aşçının çorbayı berbat etmesi, bu gibi girişimlerin iptal edilmesine yol açmıştır. Sonunda bir A.A. grubunun esas olarak manevi bir birlik olduğunu, bir grup olarak ne kadar az işe girilirse sonucun o kadar iyi olacağını kabul etmek zorunda kaldık. Bu konudan söz ederken, üyelerinin hastane faturalarını ödemek veya teminat altına almak isteyen grupların çabalarının da başarısız olduğunu belirtmek gerekir. Bu tür borçlar ödenmemekle kalmayıp, hangi adaya öncelik tanınacağı sorusu da grup içinde tartışmalara yol açmıştır.

Daha başka örneklerde, acil tedavi ihtiyacı içindeki A.A. grupları, Kendi bölgelerinde "A.A. hastaneleri " kurmak için toplum içinde para toplama kampanyaları başlatmışlardır. Bu tür çabalarda daima sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Bu gruplar yalnızca hastane işletmeciliğine niyetlenmekle kalmazlar, bu girişimlerinin finansmanı için Adsız Alkolikler ismini kullanarak toplumun yardımını isterler. Derhal her türlü şüphe ortaya çıkar ve projeler batağa saplanır. Muhafazakar A.A.'lar A.A. isminin kullanıldığı iş kurma girişimlerinin veya bağış kampanyalarının hepimiz için çok tehlikeli olduğunu kavramışlardır. Eğer bu tür çabalar yaygınlaşırsa işler çığırından çıkabilir. A.A. içindeki veya dışındaki tüm çıkarıcılara gün doğar.

Makul ücretli ve anlayışlı tedavi ihtiyacı başka tür kuruluşları da ortaya çıkarmıştır. Bunlar, uygun tıbbi denetim altında A.A. bireyleri tarafından işletilen dinletilen dinlenme çiftlikleri ve ayılma evleridir. Bu girişimler grup projelerinden daha başarılı olmuştur. Tahmin edilebileceği gibi, bu işletmelerin başarıları işi yürüten A.A.'nın kişisel yönetim yetenekleri ve iyi niyetle doğru orantılıdır. Eğer becerikli ve bilinçli ise başarılı sonuç elde etmek mümkündür; aksi halde işletme kapanmaya mahkumdur. Grup projesi olmadığı ve A.A. ismini taşımadığı için bu tür girişimler kabul edilebilir veya ilgi göstermeyebilir. Böyle bir kuruluşun işletilmesi daima bazı garip sorunları da daima beraberinde getirir. A.A. üyesi yöneticinin bu girişimden kendisine gelir sağlayabilecek bir fiyat politikası uygulaması çok zordur. Eğer böyle yaparsa, insanlar kaçınılmaz olarak onun profesyonelliğe soyunduğunu veya " A.A.'nın sırtından para kazandığını " söylemeye başlayacaklardır. Bu çoğu kez saçma sapan bir yargı olmakla birlikte, yine de önemli bir engeldir.

Karşılaşılan tüm baş ağrılarına rağmen, belirtilen çiftlik ve ayıltma yerlerinin önemli bir kısmı bugün çalışır durumdadır. Dikkatle yönetilip, A.A. adını taşımaya kalkmadığı ve A.A. adı altında bağış toplamadığı sürece de bu tip yerlerin çalışmaya devam edebileceği görülmektedir. Böyle bir işin başında bir A.A. olduğu zaman, düşüncesizce yararlanma eğilimindeyiz. Alkolikleri elimizden çıkarmak için götürüp oraya bırakırız; masrafları ödeyeceğimize söz veririz ve ödemeyiz. Bu " sarhoş depoları " ndan birini başarıyla yönetebilen her A.A. 'yı tebrik etmeliyiz. İnsana büyük manevi bir tatmin sağlamakla beraber,

bu çok zor ve çoğunlukla karşılıksız bir iştir. Belki de bu yüzden birçok A.A. bu işi denemeye girişmektedir !

A.A. KULÜPLERİ KALICI MIDIR ?

- 1947* -

(Altıncı Geleneğin nasıl geliştiği hakkında ek bilgiler)

*Orijinal metin The A.A. Grapevine dergisinde yayınlanmıştır.

Kulüp düşüncesi artık A.A. hayatının bir parçası haline gelmiştir. Bu konuksever sığınakların birçoğu yıllardır başarıyla hizmet veriyor ve her ay birçok yeni kulüp açılıyor. Kulüplerin gerekliliği üzerine bugün bir oylama yapılırsa, A.A.'ların önemli bir çoğunluğu tereddütsüz “ evet “ diyecektir. Binlerce kişi kulüpler olmasaydı ayıklıklarının ilk aylarında çok zorlanacaklarını ve her zaman için kulüplerinin sağladığı buluşma ve sıcak arkadaşlık ortamı aradıklarını söyleyeceklerdir.

Çoğunluğun görüşü böyle olunca bunun kulüplere kefil olmak anlamına geldiğini ve kulüpler olmadan yapamayacağımızı sanabiliriz. Onları merkezi bir A.A. kurumu olarak kabul ederek bir” Onüçüncü Basamak “gibi sayabilir ve onlar olmadan diğer Oniki Basamağın bir işe yaramayacağını düşünebiliriz. Gerçekten de zaman zaman kulüp taraftarları alkol problemimizi sadece kulüp ilişkileri içinde çözebilirmişiz gibi davranmaktadır. Bu kişiler A.A. programından çok kulüplere bağlanma eğilimindedir.

Ancak, küçük fakat güçlü bir azınlık olarak kulüpleri hiç istemeyen A.A.'larımız da var. Onlara göre, kulüplerdeki sosyal ilişkiler yalnızca üyelerin ilgisini programdan uzaklaştırmakta kalmamakta, aynı zamanda kulüpler A.A.'nın gelişmesini engelleyen bir rol oynamaktadır. Bu üyelerimiz, kulüplerin yozlaşarak insanların başı boş vakit geçirdikleri, hatta uyuşturucu ve kumar gibi kanunsuz işlerin çevrildiği yerlere dönüşmesi tehlikesine ve para, yönetim ve kişisel otorite anlaşmazlıkları yüzünden çıkan tartışmalara dikkat çekiyorlar. Toplumun gözü önünde bizi küçük düşürecek “olaylardan” çekiniyorlar. Kısacası gelişmeyi “endişe ile izliyorlar” ve kulüplerin kapatılmasını istiyorlar.

Bir uzlaşma arayışı içinde birkaç yıldır yolumuzu yoklayarak bulmaya çalışıyoruz. Endişelerimize rağmen, kulüplere ihtiyaç duyan ve kulüpleri isteyen A.A.'ların bu isteklerine saygı göstermek konusunda artık anlaşılıyor. Dolayısıyla artık bu sorun kulüplerin olmaması değil, kulüplerin yararlarını nasıl arttıracığımız, bilinen sakıncaların yararlarını aşmamasını nasıl sağlayacağımızdır.

Dört büyük A.A. merkezimizden ikisi kulüplerden yana, ikisi ise, kulüplere karşıdır. Ben kulüp fikrinden yana olan birinde yaşıyorum*. İlk A.A. kulübü New York'ta açılmıştır. Bu kulüple ilgili tecrübelerimiz en iyi deneyimlerimizi oluşturmamakla birlikte, benim yakından

bildiğim tecrübelerdir. İlke ve sorunları giderebilmek amacıyla, bir örneği olarak bu kulübü ele alacağım.

*Bu durum hemen sonra değişmiştir; New York 40 yıldan fazla bir süre kulüp fikrini savunmamıştır.

A.A. henüz yeniyken evlerde buluşurduk. İnsanlar yalnız toplantı için değil, toplantı sonrası kahve ve kekler eşliğinde devam eden uzun ve derin sohbetler için çok uzak yerlerden gelirdi. Alkolikler ve aileleri çok uzun süre yalnızlık çekmişlerdir.

Sonra evler küçük gelmeye başladı. Küçük gruplara bölünmeyi göze alamadık ve daha büyük bir yer aramaya başladık. Önce giyim mağazasının atölyesinde buluştuk, daha sonra Steinway Hall'da bir oda kiraladık. Böylece toplantı saatlerinde bir arada olabiliyorduk. Daha sonra bir kafeteryada buluşmaya başladık, ama bir şeylerin eksikliğini hissediyorduk. Buradaki eksiklik yuva atmosferiydi; kafeterya aynı havayı sağlamıyordu. Birisi ““bir kulüp açalım “ dedi.

Böylece, bir kulüp açtık. West 24th Street (24'üncü Batı Caddesi) üzerinde, ilginç bir yer olan eski sanatçılar kulübünü devraldık. Ne heyecan! Birkaç eski üye kontratı imzaladı. Her yeri temizledik ve boyadık. Artık bir evimiz vardı. Bu ilk kulübümüzdeki güzel günlerimizi daima hatırlayacağız.

Ancak, tüm anılarımızın keyifli olmadığını itiraf etmeliyim. Gelişme, şimdi büyüme acıları dediğimiz sıkıntıları da beraberinde getirdi. Bunlar o zaman ne kadarda önemli görünürdü! “ Diktatörler “ sağa sola saldırır, sarhoşlar yere düşer veya toplantıyı bozar, “ yönlendirme komisyonları “ kendilerinden sonra yakın arkadaşlarının seçilmesi için uğraşır ve itiraz gördüklerinde de ayık alkoliklerin bile “ yönlendirilemeyeceğini “ dehşetle anlardı. Bazen kirayı bile zor toplardık. Kağıt oynayanlar yeni gelenlerle ilgilenme önerilerini duymamak için her şeyi yapardı. (Bugün kulüplerin çoğunda kağıt oynamak tamamen yasaklanmıştır.) Bayan sekreterler sık sık kavgaya tutuşurlardı. Daha sonra kulüp kirasını ödemek için bir şirket kuruldu ve böylece “ resmi görevimiz “ de oldu. Peki kulübü bu müdürler mi yoksa A.A. dönem komisyonu mu yönetecek ti?

İşte sorunlarımız bunlardı.Para kullananımı belli düzeyde kulüp organizasyonu ihtiyacı ve buranın samimi kalabalığı beklemediğimiz durumlar yaratıyordu. Kulüp atmosferi hala çok keyifliydi ama bazı sorumlulukları da beraberinde getirdiği kesindi. Peki kulüpler bunca risk ve sıkıntıya değer miydi? Cevap kesinlikle “ evet “ ti. Zira 24'üncü Cadde Kulübü var olmaya devam etti ve bugün de denizci A.A.'lar tarafından kullanılıyor*. Ayrıca, bu bölgede üç kulüp daha açılmış olup, bir dördüncüsü de hazırlık aşamasındadır.

* Bu bina daha sonra yıkılmıştır.

İlk kulübümüz, doğal olarak “ A.A. Kulübü “ olarak biliniyordu. Kontratı imzalayan şirketin ismi ise “ Alcoholics Anonymous of New York, Inc. “ (“ New York Adsız Alkolikler A.Ş. “) idi. Bu isimle bütün New York eyaletini işe karıştırdığımızı sonradan fark ettik ve en kısa zamanda bu hatayı düzelttik. Elbette şirketimiz sadece “ 24'üncü Cadde” yi kapsamalıydı. Bütün ülkede kulüpler bizimkinin başladığı gibi başladı. Önceleri onları merkezi A.A. kurumları olarak gördük. Ama daha sonraki tecrübelerimiz bunların statülerinde değişiklik yapmamızı gerektirdi. Şimdiki düşüncelerimize göre bu değişiklikler çok önemlidir.

Örneğin, ilk Manhattan (New York) A.A. kulübünün, Büyükşehir bölgesinin her yerinden, hatta New Jersey'den bile üyeleri vardı. Bir süre çevre bölgelerde düzinelerle yeni gruplar kuruldu. Bunlar kendilerine daha uygun toplantı yerleri buldular. New Jersey'li arkadaşlarımız kendilerine bir kulüp kurdular. Böylece bütün bu gruplar Manhattan kulübünün içinden gelmekle birlikte, ulaşım güclüğü eğilimleri veya eski alışkanlıkları bakımından Manhattan ile hiçbir bağı olmayan yüzlerce üye kazanmaya başladılar. Hepsinin kendi bölgesel A.A. arkadaşları için uygun toplantı yerleri vardı. Manhattan onları hiç ilgilendirmiyordu.

Bu durum biz New York'luları biraz rahatsız etti . Bütün bu grupları besleyip büyüten bizlerdik. Şimdi niçin ilgilerini kesiyorlardı? Büyükşehir bölgesindeki Manhattan kulübünü A.A. merkezi olarak kabul etmeleri bizi şaşırtmıştı. Bu kulüp bütün gruplardan sözcülerin katıldığı merkezi toplantılar yapmıyor muydu? Bölgedeki bütün gruplara yardımcı olmak ve hastane organizasyonunu yapmak amacıyla New York'ta telefon başında oturan bir sekreter tutup ücretini ödemiyor muyduk? Elbette, vefalı çocuklar “ ana-babalarına “ ilgi gösterip, Manhattan kulübünü maddi olarak desteklemeli diye düşünüyorduk. Ama bu ricalarımız hiçbir işe yaramadı. Bazı A.A. üyeleri 24'üncü Cadde Kulübüne kişisel yardımlarını devam ettirdiler, ama kendi grupları hiçbir katkıda bulunmadı.

Sonra başka bir yol denedik. Çevre gruplar kulübe destek olmak istemiyorlarsa da, en azından sekreterin maaşını ödemek isteyebilirlerdi. Sekreterin onu yaptığı iş aslında bir “ bölge “ işiydi. Bu gerçektende makul bir istektir, ama sonuç vermedi. Gruplar, “ bölge sekreteri” ni Manhattan kulübünden ayrı düşünemiyorlardı. Böylece, uzun bir süre bölge ihtiyaçlarımız, ortak A.A. sorunlarımız ve kulüp yönetimimiz biktirici bir mali ve psikolojik düğümle bağlı kaldı.

Daha sonra, kulüplerin sadece onları isteyenlerin ve masrafları karşılayanların işi olması gerektiği fikri kavranınca düğüm çözülmeye başladı. Kulüp yönetiminin bağımsız olarak bir isim altında – örneğin “ Alanon* “ ismiyle şirketleşmesi gereken bir ticari teşebbüs olduğunu anlamaya başladık. Kulübün “ yöneticileri “ yalnızca kulübün işleriyle ilgilenmeliydi. Bir A.A. grubu hiçbir zaman grup olarak bir ticari projenin yönetimine girmemeliydi. Bir A.A. dönem komitesi kulüp şirketine patronluk taslamaya kalktığında veya kulüp şirketi kulüpte toplanan A.A. gruplarının işine karıştığında derhal sorun çıkacağını deneyimlerimiz bize öğretmiş bulunmaktadır. Buna karşı bulduğumuz tek çözüm maddi olanı mani olandan ayırmaktır. Eğer bir A.A. grubu belli bir kulübü kullanmak istiyorsa, kirasını ödemeli, veya toplantıda toplanan bağışları kulüp yönetimiyle paylaşmalıdır. İlk kulüp salonu açan küçük bir grup için bu yöntem anlamsız görünebilir; çünkü henüz grup üyeleri ile kulüp üyeleri aynı kişilerdir. Ne var ki, şirket kuruluşu yoluyla bu ayırımı bir an önce yapmayı destekliyoruz, çünkü bu ileride aynı bölgede başka gruplar kurulmaya başlayınca ortaya çıkabilecek karışıklığı önleyecektir.

* Bu isim, yalnızca yaklaşık beş yıl sonra kurulan AL-Anon Aile Grupları ile karşılaştırılma olasılığını taşıdığından artık uygun değildir.

Sık sık sorulan sorular arasında şunlar bulunmaktadır: “Bir kulübün yöneticilerini kim seçer?”, “Kulüp üyeliği A.A. üyeliğinden farklı mıdır?”, “Kulüpler nasıl finanse edilir ve desteklenir?” ...Uygulamalar değişik olduğu için, henüz doğru cevapları tam olarak bilemiyoruz. En mantıklı öneriler şöyle görünüyor: Her A.A. üyesi, düzenli olarak gönüllü bağışta bulunsun veya bulunmasın, bir A.A. kulübünün sıradan olanaklarından

yararlanabilmelidir. Ek olarak, eğer düzenli katkıda bulunuyorsa, kulüp şirketi yöneticilerinin seçildiği iş toplantılarında oy kullanma hakkı olmalıdır. Bu, bütün kulüplerin tüm A.A. lara açık olması anlamına gelir. Ama işin yönetimi ancak düzenli katkıda bulunarak ilgi gösterenlere açık olacaktır. Bu bağlamda kendimize A.A. da ücret veya aidat ödeme zorunluluğu olmadığını hatırlatabiliriz. Ama hemen eklemeliyiz ki, kulüpler ayrı ve özel girişimler olduğuna göre, eğer üyeleri isterse farklı çizgiler izleyebilirler.

Hangi kaynaktan gelirse gelsin, kulüp satın almak, inşa etmek ya da finanse etmek için alınan büyük paraların ileride sorunlara yol açması kaçınılmazdır. Toplumdan bağış toplamak ise kesinlikle çok tehlikelidir. Kulüplerin ve A.A. ile bağlantılı her şeyin tamamen kendi imkanlarımıza dayanması, evrensel ilkemiz olma yolundadır.

Kulüplerin evrimi bize ayrıca şunu göstermektedir: Kulüpler ancak küçük yerleşim birimlerinde A.A. faaliyetlerinin ana merkezi olarak kalabilirler. Bir şehrin merkezi olarak başlayan bir kulüp ise, bölgenin merkezi toplantısını kendi duvarları arasında tutabilmek için sürekli daha geniş binalara taşımak zorunda kalmaktadır. Ama en sonunda şartlar bunu imkansız kalmaktadır.

Sürekli büyüyen A.A.'nın hiçbir kulüp binasına sığmayacağı gerçeği bu şartların birincisidir. Eninde sonunda esas veya merkezi bir toplantı için daha geniş bir toplantı salonuna ihtiyaç duyulacaktır. Kulüp binası bu amaç için küçük kalacaktır. Daha geniş bir kulüp binası satın almak veya inşa etmek için her girişimimizde mutlaka bu olgu üzerinde durup düşünmeliyiz. Özellikle büyük şehirlerde kulüplerin çoğunluğunun “ merkez dışı “ bir pozisyonda bırakma zorunluluğu ikinci bir şart oluşturmaktadır. Büyük şehirlerde sıkça görülen A.A. sorunlarının merkezi veya gruplar arası komisyonlarca yönetilmesi doğrultusundaki kuvvetli eğilimimiz budur. Her bölge, kulüplere ihtiyaç duysun veya duymasın, gruplar arası toplantılar, hastane gereksinimleri, mahalli toplum ilişkileri, görüşme ve bilgi toplama için merkezi bir büro gibi konuların bütün grupları ilgilendirdiğini eninde sonunda anlar. Bunlar tamamen A.A.'nın sorunları olduğuna göre bunlarla ilgilenmesi için merkezi veya gruplar arası bir komisyonun seçilmesi ve maddi olarak desteklenmesi gerekir.

Bir bölgenin grupları gebelikle bu tür gerçekten merkezi çalışmalarını grup fonlarıyla destekler. Kulübün gruplar arası toplantılar için hala yeterince geniş olmasına ve toplantıların hala yapılmasına rağmen, bölgenin ağırlık merkezi, faaliyetlerine doğru kaymaya devam edecektir. Kulüp bu gelişmenin kesinlikle dışındadır ve zaten çoğunluk da böyle olması gerektiği düşüncesindedir. Kulüpler, kendilerini isteyen ve mali destek sağlayan üyelerinin isteğine bağlı olarak “ kalıcı veya gidici “ olabilir.

Eğer KULÜP'lerle ilgili bir sorunuz varsa, “ A.A. KULÜP REHBERİ “ başlıklı hizmet broşürünü istemek için bize yazınız.

A.A.'YI BAŞKA PROJELERE
KARIŞTIRMANIN TEHLİKELERİ

- 1947* -

-
(Altıncı ve Sekizinci Geleneklerce bilinen tehlikeler)

* Orijinal metin The A.A. Grapevine dergisinde yayınlanmıştır.

A.A. deneyimimiz, aşağıdaki bir dizi önemli ama henüz cevabı verilemeyen soruyu ortaya çıkarmaktadır: Birincisi, A.A. bir bütün olarak, hastane açılması veya çalıştırılması, araştırmalar ve alkol eğitimi alanlarına girmeli midir? İkincisi, yalnızca kendi adına hareket eden bir A.A.'nın kendi bilgi ve deneyimini bu alanlardaki girişimlerde kullanması onaylanabilir mi* Ve üçüncüsü, eğer bir A.A. üyesi alkol sorunu üzerine bütün konularda çalışmaya karar verirse, hangi şartlarda çalışmalıdır?

Gruplarımızda bu sorulara ilişkin hemen her türlü görüşü duymak mümkündür. Genel olarak üç düşünce ekolü ortaya çıkmıştır: “ Her şeyi yapabilmeliyiz “ ekolü, “ Bir şeyler yapılabilir “ ekolü ve “ Hiçbir şey yapmamalıyız “ ekolü.

Bazı A.A.'lar dışarıdaki kişiler tarafından kötüye kullanılacağımız veya başımızın derde girebileceği endişesiyle dışarıya tamamen kapalı bir birlik olmamız gerektiğini düşünüyorlar. Bunlar, grup veya birey olarak bütün A.A.'ların A.A. içi çalışmalar dışında alkol problemi ile hiçbir çalışma ile ilgilenmemeleri için bütün güçlerini kullanıyorlar. Yüz yıl kadar önce üyeleri toplumda alkol yasağı konusunda taraf tuttuğu için birliği bozulan Washington alkolikler hareketinin hayaletini görüyorlar. Bu A.A.'lar ne pahasına olursa olsun, tecrit halimizi korumamızı böyle tehlikelerden uzak kalabilmek için kendi içimize kapanmamız gerektiğini düşünüyorlar.

Öte yandan, her zaman, her yerde ve her yolla alkol problemi için “ her şeyi yapmamız “gerektiğini düşünen A.A.'larımız da var. Böyle heyecanlı bir A.A. üyesi, A.A.'yı bütün sarhoşlar için bir çare olarak görmekle kalmaz, alkolle ilgili her şey ve herkes için tek çözümün A.A. olduğuna inanır. A.A.'nın her türlü birinci sınıf araştırma, hastane ve eğitim projesinde yerini alması gerektiğinden emindir. A.A.'nın toplum içindeki itibarına ve tanınmışlığına bakarak, bütün iyi niyetimizi ortaya koymamız gerektiğini savunur. Şöyle konuşur: “ Niçin biz A.A.'lar ayağa kalkıp toplum içindeki saygınlığımızı ortaya koymuyoruz? Alkol konusunda olumlu bir şeyler yapmak için kolayca milyonlarca dolar toplayabiliriz “. Böyle heyecanlı kimselerin ufku bazen kişisel kariyer yapma isteğiyle gölgelenmiştir. Ama ben eminim ki pek çoğu iyi niyetli bir coşku ve çoğu kez de derin bir sosyal sorumluluk duygusu ile hareket etmektedir.

Görülüyor ki bir yanda “ her şeyi yapalım “ diyen heyecanlılarımız, öbür yanda” hiçbir şey yapmayalım “ diyen aşırı ihtiyatlılarımız bulunuyor. Ama sıradan bir A.A. bu konuda eskiden olduğu kadar endişeli değildir. Ateş ve dumanın görüldüğü bir yakında aydınlanacağımı bilir. Şimdi herkese uygun gelebilecek bir politika açıklayacağız. Bu politika, zaman içinde denenerek, eğer yeterince güvenliyse, bir A.A. geleneği olacaktır.

Bazen A.A. nın hiçbir zaman işe yarar bir politika yaratmayacağından korktum. Kendi fikirlerimde zaman zaman bir uçtan diğerine gidip geldiği için korkum hiç azalmadı. Ama daha inançlı olmalıymışım. Daha iyi görebilmek için tek ihtiyacımız olan deneyimlerimizin ışığı giderek artıyor; eğitim araştırma ve buna benzer konularda ne yapıp ne yapamayacağımızı daha kesin bir biçimde söyleyebilecek duruma geliyoruz.

Örneğin, ne A.A.'nın bir bütün olarak, ne de bir A.A. grubunun doğrudan A.A. çalışmaları dışında hiçbir çalışmaya katılmaması gerektiğini kesinlikle söyleyebiliriz. Grup olarak, ne kadar iyi bir sebeple olursa olsun, A.A. adına bağlantılar kurmak, mali destek sağlamak veya kefil olmak yanlıştır. Kamuoyunda tek amacımızı terk ettiğimiz yolunda yorumlara yol açabilecek bir şekilde, alkol alanındaki diğer girişimlere A.A. adını karıştıramayız. Bu konuda çalışan arkadaşlarımızı bağış toplamak veya reklam yapmak için A.A. adını kullanmamaları için uyarmalıyız. Aksi yöndeki davranışlar birliğimizi tehlikeye atar. Birliğimizi korumak bütün alkoliklerle ve genel olarak toplumun bütününe karşı en önemli görevimizdir. Deneyimlerimiz, bu ilkelerimizin en önemli kanıtları olarak önümüze sergilenmiştir.

Şimdi artık üzerinde konuşmaya daha uygun bir zemine geldiğimize göre, birey olarak, deneyimlerimizi alkol sorununun diğer alanlarına taşımamız gerekip gerekmediğini kendimize sormamız gerekiyor. Bu bilgi ve deneyimi topluluğumuza borçlu değil miyiz ve A.A.'nın bütününe karıştırmadan bunu yapmak mümkün müdür?

Bana göre, “hiçbir şey yapmayalım” politikası artık düşünülemez, çünkü üyelerimizin birkaç basit kurala uyararak A.A.'yı tehlikeye atmadan, tartışmaya yol açmayacak alkol çalışmalarında yer alabileceğine inanıyor ve yapabileceğimizden azını yapmanın da kesinlikle katkılarımızdan toplumu yoksun bırakmak anlamına geleceğini görüyorum. Bizler A.A. üyesiyiz ve A.A. her şeyden önce gelmelidir, ama aynı zamanda bizler bu dünyanın insanlarıyız. Ayrıca bizler, sevgili doktor arkadaşlarımız gibi, bilgilerimizi bütün insanlarla paylaşma sorumluluğunu taşıyoruz.

Dolayısıyla bana göre bazı arkadaşlarımız, başka yerlerden gelen çağrılara kulak vermelidir. Bu arkadaşlarımızın dikkat etmeleri gereken tek şey, bir A.A. üyesi olduklarını ve yeni görevlerinde sadece birey olarak yer aldıklarını hatırlamaktır. Bu arkadaşlarımızın basın karşısında adsızlık ilkemizi unutmamaları gerektiği anlamına gelir. Toplum önünde kendilerini A.A. olarak tanımlamamalı ve A.A. üyesi olarak para ile veya reklamla ilgili görevlere katılmaktan kaçınmalıdırlar.

Davranış tarzıyla ilgili bu basit ilkeler eğer bilinçli olarak uygulanırsa birçok A.A. üyesinin halkı veya haksız korkuları silinecektir. A.A. bir bütün olarak, böyle bir temel üzerinde, alkol sorunu üzerindeki bütün olumlu çalışmaları bağımsız ama dostane bir biçimde destekleyebilecektir.

Kısaca özetlersek, “dışımızdaki” projelere karşı politikamızın şöyle olması gerektiğine inanıyorum: “A.A. başka alanlardaki girişimleri desteklemez. Ancak, A.A. üyeleri tartışma kaynağı olmayacak ve yapıcı nitelikteki girişimlere A.A. adına dikkat etmek ve yalnızca kendi adlarına hareket etmek kaydıyla serbestçe katılabilirler.” Belki de aradığımız budur. Denemeye değer mi dersiniz?

PARA

-1946* -

(Yedinci Geleneğin yazılmasına yol açan nedenler)

* Orijinal metin The A.A. Grapevine dergisinde yayınlanmıştır

Adsız Alkolikler bünyesinde para, işlerin yürümesini mi sağlar, yoksa bütün kötülüklerin temeli midir? Bu bilmeceyi çözmeye sürecindeyiz ve hiç kimse tam da doğru yanıtı bildiğini iddia etmiyor. Paranın doğru kullanımının sona erip, yanlış amaçlar için harcanmaya başladığı nokta, aradığımız “ manevi yol “ un da sonu demektir. Düşünceli A.A.’lar için, bundan daha önemli grup sorunları azdır. Herkes şu cevabını arıyor: “Gönüllü katkılara, ücretli çalışanlara, profesyonelliğe ve dışımızdan gelen bağışlara karşı tavrımız ne olacak ? “

A.A.’nın ilk yıllarında para problemlerimiz yoktu. Evlerimizde yaptığımız kahve ve sandviçler eşliğinde toplanırdık. Birimiz alkolik bir arkadaşına mali açıdan yardımcı olmak isterse olurdu. Bu tamamen ona kalmış bir şeydi. Grup bütçemiz olmadığı için grup parası sorunumuz da yoktu. Ve hemen belirtilmelidir ki, bir çok eski A.A. bu güzel günlere dönebilmeyi çok ister. Maddi şeyler üzerinde çıkan anlaşmazlıkların, birçok güzel işin manevi yönünü yok ettiğine bakarak, bazen çok fazla paranın bizim için de bela olduğunu düşünüyoruz.

İmkansız istemenin pek de bir yararı yoktur. Para artık hayatımıza girmiş olup, onu dikkatle kullanmaya kesinlikle mecburuz. Hiç kimse para kullanmamak için toplantı yerlerimizi ve kulüplerimizi kapatmayı ciddi olarak düşünmez. Deneyimlerimiz bu kuruluşlara ihtiyacımız olduğunu gösteriyor. Öyleyse bunlar için bazı riskleri göze almak gerekiyor.

Fakat, bu riskleri nasıl minimum düzeyde tutacağız; paranın kullanımını geleneksel olarak nasıl kısıtlayalım ki her A.A.’nın yaşamının tamamen bağlı olduğu manevi temel hiçbir zaman yıkılmasın? Bugünkü gerçek sorunumuz budur.

Öyleyse gelin parasal durumumuza birlikte bir göz atarak, gerekli olanı ve gerekli olmayanı, meşru ve zararsız olanı, tehlikeli ve gereksiz olabilecek şeyleri bulup ortaya çıkaralım.

İşe gönüllü katkılardan başlayalım. Her A.A. kendini toplantı yerinin veya kulübünün kirasını ödemek veya bölgesel ya da ulusal kurumlarını desteklemek için kutuya para atarken bulur. Her ne kadar hepimiz kulüpleri sevmiyor ve bazılarımız bölgesel ve ulusal büroları gerekli görmüyorsak da, büyük bir çoğunluk bu hizmetlerin gerekli olduğu konusunda hemfikir. Bu hizmetlerin etkili bir şekilde yürütülmesi ve hesapların iyi tutulması kaydıyla bunlara düzenli katkılarımızı sevinerek yapmaya devam edeceğiz ve elbette bu arada bu katkıların asla A.A. üyeliği için şart olmadığını unutmayacağız. Paramızın bu şekilde kullanılması artık kabul görmüş olup, bazı konularda dikkatli olmak koşuluyla uzun vadede ortaya çıkabilecek dehşet verici sorunlardan endişe duymuyoruz.

Ama yine kulüplere, bölgesel bürolara ve Merkez Büroya ilişkin bazı sorunlarımız var. Bu yerlerde ücretli çalışanlar olup, bu yerlerin işletilmesi bir miktar da olsa iş idaresi anlamına gelmektedir. Bu nedenle, kimi zaman bürokrasiye batabileceğimiz veya daha kötüsü A.A.’nın gözle görünür biçimde profesyonelleşmesi durumuyla karşılaşabileceğimiz endişesini taşıyoruz. Bu endişelerin tamamen yersiz olmadığını belirtmekle birlikte artık bunların büyük çoğunluğunu giderebilecek kadar deneyim sahibiyiz.

Başlangıç olarak kesinlikle kulüplerimiz, bölgesel bürolarımız veya New York’taki Genel Büromuzun ağırlığı altında ezilme endişemizin yersiz olduğunu söyleyebiliriz. Bunlar hizmet kurumları olup, A.A.’ya hükmedemezler veya A.A.’yı yönetemezler. Eğer bunlardan biri yararsız veya verimsiz hale gelirse yapılacak şey basittir: şartlar değişene kadar A.A. üyeleri

bağışlarını durdururlar. A.A. üyeliğimiz ücret ve aidatlara dayanmadığından, istersek “ bu özel hizmetlerden yararlanabiliriz. “ Bu kurumlar ya bize iyi hizmet verirler, ya da kapanırlar. Kimse onlara maddi destek sağlamaya mecbur olmadığı için, ne üzerimizde yaptırımlarını uygulayabilirler, ne de uzun süre A.A. Geleneklerine aykırı davranabilirler.

“Hizmetlerden yararlanmak veya bir kenara bırakmak” ilkesiyle aynı doğrultuda, önemli ölçüde para, mal / mülk veya yönetim gerektiren bu tür özel işlevlerin ayrı olarak şirketleştirilmesi yönünde umut verici bir eğilim mevcuttur. Her geçen gün, A.A. grupları kendilerinin bir ticari kurum değil, manevi varlık olduklarını daha da iyi kavriyorlar. Elbette, küçük kulüp odaları veya toplantı yerleri şirketleşmeden devam edebiliyorlar, çünkü bunların ticari kapasiteleri önemsizdir. Ama büyüme arttıkça, kulüpleri şirketleştirmek ve gruplardan bağımsız hale getirmek en akıllıca çözüm olmaktadır. Bu durumda elbette kulübe maddi destek sağlamak bir grup sorunu olmaktan çıkıp, kişisel tercih sorunu haline gelmektedir. Ancak eğer kulüp bütün bölgeye hizmet veren bir sekreter çalıştırıyorsa, o bölgedeki grupların bu hizmetin karşılığını ortaklaşa ödemeleri en makul çözümdür. Çünkü kulübün kendisi bütün gruplara hizmet vermese bile, sekreter vermektedir. Büyük A.A. merkezlerindeki gelişme açıkça gösteriyor ki, maaşlı bir sekreter çalıştırmak bir bölgenin gruplarının veya onların merkezi komisyonlarının gerek duyduğu bir şey olmakla birlikte, kulüpleri mali olarak desteklemek grup veya komisyonların görevi değildir. Bütün A.A. 'lar kulüp istemiyor. Dolayısıyla, kulüplerin mali desteği esas olarak kulüplere ihtiyaç duyan ve onları isteyen A.A. üyeleri tarafından sağlanmalıdır – ki bunlar, şu anda çoğunluğu oluşturmaktadır. Ama çoğunluk, kulüplere ihtiyaç duymayan ve onları istemeyen azınlığı kulüplere maddi destek için zorlamamalıdır.

Elbette kulüpler, orada yapılan toplantılardan belli bir miktar gelir sağlamaktadır. Bir bölgenin genel toplantılarının bir kulüpte yapıldığı durumlarda, toplanan parayı kulüp ve bölgenin genel komitesi arasında paylaşırma geleneği vardır; bu paylaşmada elbette kulübe daha büyük bir pay ayrılmalıdır, çünkü toplantı yerini kulüp sağlamaktadır. Kulüp binasının bir grup tarafından toplantı veya ağırlama amacıyla kullanılması durumunda aynı paylaşma grup veya kulüp arasında yapılabilir. Genel olarak bakılırsa, bir kulübün yönetim kurulu, kulübün malı, yönetimi ve kulüpteki sosyal yaşam ile ilgilenir. Ama doğrudan A.A. 'ların meselesi olan konularda gruplar söz sahibidir. Bu iş bölümü, hiçbir şekilde her yerde geçerli bir kural değildir; sadece bugünkü eğilime gayet iyi uymakta olan bir öneridir.

Geniş bir kulüp veya merkezi bir büro genellikle bir veya daha fazla ücretli kişi demektir. Bunların varlığı, A.A. 'nın profesyonelleşmesi anlamına gelir mi? Bir kulüp veya komisyon ücretli çalışanlara ihtiyaç duyacak kadar genişlediği zaman bu konuda mutlaka bir tartışma çıkar. Mesele üzerinde hepimiz epey saçma fikirler ürettik. Bu yüzden ilk suçlaması gereken de herhalde ben olmalıyım.

Saçma düşüncelere saplanmamızın nedeni, her zamanki gibi korkudur. Kendimiz ne kadar mükemmel olmaktan uzak olsak da, idealimizdeki A.A. çok güzel ve mükemmel bir şeydir. Bizi bataklıktan çıkartıp kıyıya ulaştıran, kendimizden üstün bir güçtür. İdealimizde yaşattığımız şeye zarar vermek, hele hele onu parayla takas etmek, birçoğumuz için düşünülmecek için bir şeydir. Bu nedenle, A.A. içinde ücretli bir misyonerler veya pratisyenler topluluğunun doğmasına karşı sürekli alarmdayız. Her birimizin kendine göre bir misyoner veya iyi niyet pratisyeni olduğu A.A. 'da, tamamen manevi bir görev olan Onikinci Basamak çalışması için kimseye ücret ödemesine gerek yoktur. Her ne kadar tedirginliğin her türlüüne karşı olsam da, itiraf etmeliyim ki bu hassas konuda gösterdiğimiz titizlikten dolayı çok memnunum.

Ancak kendimizi bu çıkmazdan dürüst bir şekilde kurtaracak bir ilkemiz olduğuna inanıyorum. O da şudur: Bir odacı yerleri temizleyebilir, bir aşçı eti pişirebilir, bir görevli sarhoşları kapı dışarı edebilir, bir sekreter büroyu idare edebilir, bir editör dergiyi yayınlatabilir ve bütün bunlar yapılırken eminim ki A.A. profesyonel bir kuruma dönüşmez. Eğer bütün bu işleri kendimiz yapmazsak, yapılması için alkolik olmayanları ücret karşılığı çalıştırmamız gerekir. Alkolik olmayan birinden bu işleri ücret almadan tam gün çalışarak yapmasını istemeyiz. Öyleyse, dış dünyada iyi para kazanan bazılarımız, niçin diğer A.A.'ların full-time bakıcı, sekreter veya aşçı olmasını istesin? Niçin bu A.A.'lar geri kalanımızın yapmadığı veya yapmak istemediği şeyleri parasız yapmak durumunda olsun? Veya neden bu işler için başka yerlerde, başka kimselere ödenenden daha az ücret alsınlar? Ve bu işlerin yanı sıra, Onikinci Basamak çalışması yapmalarının ne sakıncası olabilir? Açıkça görülüyor ki, ilkemize göre çeşitli görevler için iyi ücretler ödeyebiliriz ama Onikinci Basamak çalışması için asla bir ücret ödenmez.

O halde A.A. ne zaman profesyonelleşmiş olur? Çok basit. Örneğin; ben bir büro kiralırım ve kapısına şöyle yazarım: “ Bill W. – Adsız Alkolikler Terapisti. Saat Başına Ücret 10 \$ “. Bu, alkolizmin ücret karşılığında tedavisi anlamına gelir. Ve bu yaptığım, A.A. gibi tamamen amatör bir kuruluşun ismini kendi işim gibi kullanmak demektir. Yasalara uygundur, ama ahlak kurallarımıza uymaz.

Peki, terapistleri hatta bu alanda çalışmak isteyen A.A.'ları bir meslek grubu olarak eleştirmemiz mi gerekiyor? Kesinlikle hayır. Önemli olan kimsenin kendisini bir A.A. terapisti olarak tanıtmamasıdır. Biz tamamen amatör olduğumuza göre böyle bir şey olamaz. Bu, hiçbirimizin göze almaması gereken bir kötüye kullanma durumu anlamına gelir. Tenisçiler profesyonel oldukları zaman amatörlük unvanlarını nasıl bırakıyorlarsa, tedaviye başlayan A.A.'lar da A.A. üyeliklerini kamu önünde açıklamamalıdır. A.A.'ların ne kadarının alkolizm tedavi alanında çalışmak istediğini bilmiyorum ama hiç kimse, özellikle de mesleki eğitim görmüş sosyal hizmet görevlileri, psikologlar ve psikiyatri uzmanları, kendilerini bundan alıkoymalıdır. Fakat bunlar hiçbir zaman A.A. bağlantılarını kullanmamalı veya insanlarda A.A. içinde böyle özel bir kesimin bulunduğu izlenimini bırakacak tarzda davranmamalıdır. Sınır çizgisini burada çizmemiz şarttır.

Gözlemlerimizi özetleyecek olursak:

a- A.A.'da paranın kullanım şekli çok önemlidir. Paranın yararının bitip zararının başladığı noktayı dikkatle izlemeniz gerekir.

b- A.A. para kullanmak zorundadır, çünkü sadece para kullanmak için bürolardan, toplantı yerlerinden ve kulüplerden vazgeçmemiz düşünülmez.

c- Bugün esas sorunumuz, paranın yozlaştırıcı etkisini en aza indirmek amacıyla para kullanımına akılcı ve gelenek olarak kabul edilebilecek sınırlamalar getirmektir.

d- A.A. üyelerinin gönüllü bağışları veya taahhütleri mal gücümüzün temel ve tek kaynağı olmalıdır. Bu tür bir kendine yeterlilik durumu, kulüp veya bürolarımızın aksamalarını önleyecektir. Bize iyi hizmet vermedikleri zaman desteğimizi derhal kesebiliriz.

e- Önemli miktarda para ve idari çalışma gerektiren kurumların bağımsız olarak şirketleştirilmesini en akılcı yöntem olarak görüyoruz. A.A. bir ticari kurum değil, manevi bir birliktir.

f- Ne pahasına olursa olsun, A.A.'nın profesyonelleşmesine engel olmalıyız. Basit Onikinci Basamak çalışmaları ücret karşılığında yapılamaz. Alkol tedavisi alanında çalışan üyelerimiz A.A. ile olan ilişkilerini işlerine karıştırmamalıdır. Hiçbir zaman “ A.A. terapisti “ diye bir şey olmamıştır ve olmayacaktır.

g- A.A. üyelerini normal Onikinci Basamak çalışması dışında görevler için tam gün çalışmak üzere işe alabiliriz. Örneğin A.A.'lar profesyonel olmadan sekreter, garson veya aşçı olarak çalışabilir.

Profesyonellik tartışmasına devam edecek olursak, A.A. üyeleri sık sık bölge komisyonlarına veya Alkolik Vakfına* başvurarak, alkolle ilgili bazı alanlarda iş teklifi aldıklarını söylerler. Hastaneler, A.A. üyesi doktor ve hemşire isterler; klinikler, sosyal hizmet görevlisi A.A.'lar isterler; üniversiteler, alkol eğitimi alanında tartışma yaratmayacak konularda çalışacak A.A.'lar ararlar; ve endüstriyel kuruluşlar, personel bürosunda çalıştırılmak üzere A.A. üyesi önermemiz için bize başvururlar. Bu tür teklifleri birey olarak kabul edebilir miyiz? Çoğumuz, kabul etmemek için bir sebep görmemekteyiz.

* Şimdi The General Service Board of A.A., Inc. (A.A. Genel Hizmet Kurulu A.Ş.) olarak bilinmektedir.

Bu meseleyi şöyle ele alabiliriz: A.A. üyeleri olarak alkol konusundaki özel bilgilerimizi toplumdaki esirgemeye hakkımız var mı? Her ne kadar çok iyi birer doktor, hemşire, sosyal hizmet görevlisi veya eğitimci olsak da, A.A.'yı profesyonellikten uzak tutmak amacıyla topluma böyle işlerde çalışamayacağımızı mı söylemeliyiz? Bu çok gerçekdışı, hatta saçama olur. Elbette ki hiç kimse A.A. üyeliğinden dolayı böyle bir görev üstlenmekten alıkonmamalıdır. Bütün yapması gereken, “ A.A. terapisti “ unvanı kullanmamak ve A.A.'yı bir bütün olarak lekeleyebilecek söz ve davranışlardan kaçınmaktır. A.A.'lar bu tür işlere, alkolik olmayan ve belki de kendilerinin yarısı kadar iyi yapamayacak kimseler kadar uygundur. Aslına bakarsanız, bildiğim kadarıyla hala barmenlik yapan bazı A.A. üyelerimiz var. Elbette ki barmenlik, bilinen nedenlerden ötürü pek de tavsiye edilecek bir iş olmamakla birlikte, şimdiki kadar hiç kimsenin bu arkadaşlarımızı barlarla ilgili özel bilgilerini kullanarak A.A.'nın profesyonelleştirilmesine yol açtıkları için suçladıklarını duymadım.

Yıllar önce, A.A.'nın kendi hastaneleri, dinlenme evleri ve çiftlikleri olması gerektiğini düşünürdük. Şimdilerde ise kesinlikle böyle şeylere girişmemek gerektiğinden kesinlikle eminiz. A.A.'nın doğrudan içinde olan kulüpler bile bir anlamda ayrılmıştır. Ve hemen hemen herkese göre, hastaneler, dinlenme evleri ve diğerleri A.A. 'nın tamamen dışında olmalı ve tıbbi denetim altında tutulmalıdır.. Tıbbi bakım, kesinlikle özel veya kamu kaynaklarıyla desteklenmek suretiyle doktorların işi olup, yönetim veya sahiplik anlamında A.A.'nın görevleri içinde değildir. Biz her yerde hastanelerle işbirliği yaparız. Birçokları bize bazı öncelikler ve çalışma imkanları sağlarlar. Bazıları bize danışır. Diğerleri A.A. üyesi hastabakıcılar çalıştırır. Bu tür ilişkiler genellikle çok iyi yürümektedir. Ama bu hastanelerin hiçbiri “ A.A. hastaneleri “ olarak tanınmamaktadır.

Şimdi A.A.'ya dış kaynaklardan yapılacak bağış ve ödemeler konusuna bakalım. Yıllar önce az miktarda bir dış yardıma şiddetle ihtiyacımız vardı ve bulup aldık. Hiçbir zaman

bağışlarıyla “ Alkolik Vakfı’ nı ve Genel Hizmet Bürosu”nu kurmamızı, “ Adsız Alkolikler kitabını yayınlamamızı sağlayan bu sevgili arkadaşlarımızı şükranla anmayı unutmayacağız. Onların hepsinin de cennette özel yerleri olacaktır. Bu kişiler çok önemli ihtiyaca cevap verdiler, çünkü o sıralarda A.A. üyelerinin sayısı çok azdı ve A.A. borçlarını ödeyemez durumdaydı.

Ama artık durum değişti. Adsız alkoliklerin binlerce* üyesi var. Bunların toplam geliri milyonlarca dolara ulaşıyor. Dolayısıyla, A.A.’nın tamamen kendi imkanlarına dayanması gerektiği doğrultusunda çok güçlü bir düşünce aramızda yayılmaktadır. Hayatlarını A.A.’ya borçlu olduklarını hisseden çoğu üyemiz, bu nedenle A.A.’nın mütevazı masraflarını da karşılamamız gerektiğini söylüyorlar. Bir alkoliğin daima yardıma, özellikle para yardımına muhtaç bir kimse olarak görüldüğünü ve artık bu yargının tersine çevrilmesi zamanının geldiğini düşünüyorlar. Biz A.A.’lar artık toplumdan alan değil, topluma veren olmalıyız. Artık çaresiz değiliz. Parasız da değiliz. Eğer yarın her A.A. grubunun kendi kendine yetebildiğini ilan edebilseydik, herhalde başka hiçbir şey bizim hakkımızda bundan daha olumlu bir etki yapamazdı. Birakalım cömert toplumumuz bağışlarını alkol araştırmaları, hastane giderleri ve eğitime yapsın. Bu alanların gerçekten paraya çok ihtiyacı var. Ama bizim yok. Biz artı yoksul değiliz. Artık kendi masraflarımızı kendimiz ödeyebiliriz ve ödemeliyiz.

* 2001 yılındaki üye sayısının 2 milyonun üstünde olduğu tahmin edilmektedir.

Elbette, alkolik olmayan bir arkadaşımız bir toplantıya katılır ve kutuya birkaç lira atarsa , bu kendimize yetme ilkesine ters düşmez.

Ama bizi endişelendiren böyle küçük takdir jestleri değildir. Bizi düşündürmesi gereken, özellikle gelecekte bazı yükümlülükler gerektirme potansiyeli taşıyan büyük bağışlardır. Ayrıca, bazı zenginlerin eğer paramız olsaydı kullanacak yerimiz olabileceği izlenimini edindikleri ve bu amaçla vasiyetlerinde A.A.’ya para ayırdıklarını duyuyoruz. Onlardan bunu yapmamalarını gerektiğini istemeli değil miyiz? Daha şimdiden Adsız Alkolikler adına halktan bağış toplama girişimleri olmuştur. Böyle bir yol açılırsa bizi nereye sürükleyeceğini düşünemeyecek A.A.’ların sayısı pek azdır. Arada bir, “ ıslak “ veya “ kuru “ denilen kaynaklardan bize para teklif edilir. Bu tür tartışmalı konulardan uzak durmalıyız. Sık sık bir alkoliğin ailesi, tamamen şükran duyguları ile bize para bağışlamak ister. Bu akılcı bir davranış mıdır? Alkoliğin kendisi için olumlu olur mu? Bazen zengin bir alkolik büyük bir hediye vermek ister. Bu kendisi veya bizim için iyi olur mu? Bizler kendimizi ona borçlu hissetmez miyiz veya eğer kendisi aramıza yeni katılmışsa, böylelikle ayıklık denen mutlu sona bir bilet satın aldığını düşünmeyecek midir?

Hiçbir seferinde bağışta bulunmak isteyenlerin gerçek cömertliklerini soruşturma imkanı bulamadık. Ama onların bağışlarını kabul etmek akıllı bir davranış olur mu? Her ne kadar bazı istisnalar olabilirse de, ben bu konuda eski A.A. üyelerinin çoğunluğunun fikirlerine katılıyorum: Kaynak ne olursa olsun, büyük miktarda bağışları kabul etmek, şüphe götüren ve hemen hemen her zaman tehlike içeren bir politikadır. Maddi sıkıntı içindeki bir kulüp, acilen dostça bir yardıma veya borca ihtiyaç duyabilir. Yine de, uzun vadede paramız oldukça harcamak daha iyi olacaktır. Ne kadar çekici olursa olsun, hiçbir fırsatın gözümüzü karartıp gelecekte felakete yol açacak bir örnek yaratmasına imkan vermemeliyiz. Para ve mülk için yapılan mücadeleler, bizim gibi öfkeli alkoliklerin örgütlerinden çok daha iyi toplulukları enkaza çevirmiştir.

Şimdi büyük bir mutluluk ve şükranla, ulusal fonlarımızın bekçisi ve en üst düzeydeki hizmet komisyonumuz olan Adsız Alkolik Vakfı yönetim kurulunun geçenlerde yayınladığı bir karardan bahsetmek istiyorum. Bu karara göre, bir politika olarak A.A.'ya en ufak bir yükümlülük getiren veya bunu ima eden hediyeleri geri çevrilecektir. Okuyucularımızın çoğunun bildiği gibi, bazı film yapımcıları bize bir A.A. filmi için teklifte bulundular. Doğal olarak para tartışıldı ama vakıf yöneticileri, bence tamamen haklı olarak, A.A.'nın satacak bir şeyi olmadığını bizlerin ticaretin önerilmesine bile karşı olduğunu ve ayrıca A.A.'nın kendi imkanlarıyla ayakta durabildiğini belirttiler.

Bana göre bu, geleceğimiz için çok önemli olan bir karar ve doğru yönde atılmış bir adımdır. Bu tavır bütün A.A. içinde geçerli olduğu zaman, adına materyalizm denilen çok çekici ama tehlikeli kayalardan uzaklaşmak üzere dümenimizi kırmış olacağız.

Önümüzdeki yıllarda A.A.'yı büyük bir sınav bekliyor: Başarı ve gelişmesinin yarattığı olgunluk sınavı. Sanırım bu çok önemli bir yargılama olacaktır. Eğer bunu atlatabilirsek zaman ve şartların dalgaları üstümüze boşuna gelecektir. Geleceğimiz güven altında olacaktır!

A.A. ve ALKOLİZM

(A.A.'nın topluma ve başka organizasyonlara ilişkin politikalarının bu ifadesi, Genel Hizmet Konferansı tarafından onaylanmış ve yeniden onaylanmıştır. Bu metin ayrıca, "A.A. Üyeleri Nasıl İşbirliği Yapar" adlı Geleneklerimizin A.A. hayatına uygulanması hakkındaki yararlı bir broşürde de yer almaktadır.)

ADSIZ ALKOLİKLER, ayık yaşamak için birbirlerine destek olan ve içki ile problemi olması olası kimselerle kendi iyileşme deneyimlerini paylaşmayı öneren kadın ve erkeklerden oluşan uluslar arası bir dayanışma örgütüdür. A.A. programı esas olarak alkolizmden kişisel iyileşme için hazırlanmış Oniki Basamaktan oluşmaktadır.

BU DAYANIŞMA, yaklaşık 150 ülkedeki 97 binden fazla bölgesel grupta faaliyet göstermektedir. Yüz binlerce alkolik A.A.'da ayık kalmayı başarmıştır. Ancak, A.A.üyeleri, programın bütün alkolikler için daima geçerli olmadığını ve bazılarının profesyonel tavsiye ve tedaviye ihtiyaç duyabileceklerini kabul etmektedir.

A.A.'NİN TEK İLGİ ALANI, kişisel iyileşme ve yardım için başvuran alkoliklerin ayıklığı sürdürmeleridir. Bu akım, alkolizm araştırmaları veya tıbbi ya da psikiyatrik tedavi alanlarına girmemekte ve bu alanlardaki girişimlere resmen destek olmamaktadır. Bununla beraber, A.A. üyeleri bu alanlardaki çalışmalara kişisel olarak katılmaktadırlar.

BU AKIM, alkolizm problemiyle ilgilenen diğer kuruluşlarla "bağlantılı olmadan işbirliği göstermek" şeklinde ifade edilebilecek bir politika benimsemiştir.

ADSIZ ALKOLİKLER, gruplarının ve üyelerinin gönüllü katkılarıyla ayakta durmakta ve dışarıdan gelen bağışları reddetmektedir. A.A. üyeleri basın, yayın ve film alanlarında kişisel adsızlıklarını korurlar.

A.A.'NİN KİŞİSEL YÖNETİMİ HİÇ OLACAK MI?

- 1947 * -

(Bugün Dokuzuncu Gelenek şunu söyler: A.A.hiçbir zaman kendi içinde örgütlenmemelidir; ama doğrudan hizmet verdiklerine karşı sorumlu hizmet kurulları veya komisyonları oluşturabilir.)

* Orijinal metin The A.A. Grapevine dergisinde yayınlanmıştır.

Bu soruya cevabımız kesinlikle “ hayır “ dır. Bu, deneyimlerimizin sağladığı kesin bir karardır.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, her A.A., alkol bağımlılığı yüzünden kendisini çok ender olarak yönetebilen bir kimsedir. Başka herhangi bir kişi de bir alkoliğin içme tutkusunu, her şeyin istediği gibi olması arzusunu yönetmekte başarısız olmuştur. Eskiden beri aileler, arkadaşlar, işverenler, doktorlar, din adamları ve yargıçlar, alkolikleri hizaya sokmak için şanslarını denemişlerdir. Hemen hemen hiçbir istisna olmaksızın, bütün zorlayıcı çabalar başarısız olmuştur. Ama biz alkolikler yönetilebiliriz. Bizi esinlendirmek mümkündür. Kendi irademizle A.A.'ya gelerek Tanrı'nın iradesine boyun eğebiliriz ve bunu yapıyoruz. Dolayısıyla, A.A.'da var olan tek gerçek otoritenin manevi bir ilke olması şartıdır. A.A.'daki otorite hiçbir zaman kişisel olmamıştır.

Hayatta başarısız olup kendimizi içkiye vermemizin nedeni, tabii ki, makul olmayan bireyciliğimizdir (isterseniz buna egosantrizm veya bencillik) diyebilirsiniz. Başkalarını kendi plan ve isteklerimize uymaya zorlayamadığımız zaman içtik. Başkaları bizi zorlamaya çalıştığı zaman da içtik. Şimdi ayık olmamıza rağmen eski özelliklerimizin kalıntısı olarak hala otoriteye karşı direnme eğilimindeyiz. A.A.'da kişisel yönetim olmamasının anahtarı belki de burada bulunabilir: Ücret yok, aidat yok, tüzük ve yönetmelik yok, alkoliklerin A.A. ilkelerine uyma zorunluluğu yok, kimsenin üzerinde bir başkasının otoritesi yok. Pek de değerli bir özellik olmamakla birlikte, itaatten hoşlanmamız, her türlü kişisel baskıya karşı özgürlüğümüzü korumamızı sağlıyor.

Yine de birçoğumuz kendi kişisel hayatımızda, iyileşmek için önerilen Oniki Basamak programını izliyoruz. Ama bunu bir seçim olarak yapıyoruz. İyileşmeyi ölüme tercih ediyoruz. Sonra yavaş yavaş hayatın manevi yönlerinin daha iyi olduğunu kavriyoruz. Gösterdiğimiz uyumu, istediğimiz için gösteriyoruz.

Aynı şekilde, birçok A.A. grubu gönüllü olarak “ Geleceğimizi Güvence Altına Alacak Oniki Gelenek “ diye bilinen ilkelere uyuyor.

Gruplarımız, dışımızdaki politik reformlar veya din gibi konuların politik tartışmalara yol açmasını önlemek istiyor; alkoliklerin iyileşmesine bağlı olan tek amaçlarına bağlı kalıyorlar; gittikçe artan bir kararlılıkla dış yardımlar yerine kendi imkanlarıyla ayakta kalmayı sürdürüyorlar. Giderek artan bir ısrarla toplumla ilişkilerinde alçak gönüllülük ve adsızlığa bağlı kalıyorlar. A.A. üyelerinin, bu iyileşmek için Oniki Basamağı izlemesiyle aynı nedenle

sürdürüyor. Böyle yapmadıkları takdirde parçalanıp dağılacaklarını görüp, gelenek ve tecrübelerimize bağlılığın daha keyifli ve etkili bir grup hayatının temeli olduğunu hemen keşfediyorlar.

A.A. grubunun hiçbir yerinde, bir A.A. grubunu herhangi bir şey yapmaya zorlayacak kurallaşmış bir insan otoritesi bulunmaz. Örneğin, bazı A.A. grupları kendi liderlerini seçerler. Ama bu yetkiye rağmen, her lider en kısa zamanda, olumlu bir örnek olarak veya ikna ederek önderlik yapabildiğinin, ancak hiçbir şekilde patronluk taslayamadığının, aksi halde ilk seçimi kaybedeceğinin farkına varır.

A.A. gruplarının çoğu lider bile seçemez. Bazı basit işleri halletmeleri için dönem komisyonlarını tercih ederler. Bu komisyonlar hiç istisnasız hizmetkar olarak kabul edilir. Emir verme yetkileri olmayıp, sadece bize hizmet etme yetkileri vardır. Her komisyon, grubunun istekleri doğrultusunda çalışır. Hepsisi budur. A.A. komisyonlarının bazıları inatçı üyeleri disipline sokmaya çalıştılar. Bazen küçük ölçüde tüzük ve yönetmelikler düzenlediler. Arada bir kendilerini, başkalarının ahlakını yargılayabilecek yargıçlar olarak gördüler. Ama bu görünüşte önemli çabaların – yeni bir komisyonun seçilmesini sağlamaktan başka – kalıcı bir sonuç verdiğini hiç görmedim.

Emin olun bu iddiaları sıralarken ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Çünkü ben de bir ara A.A.’yı yönetmeye çalıştım. Her denemenin sonunda aşağı indirildim.

A.A. akımını yönlendirmek için birkaç yıl çabaladıktan sonra vazgeçmek zorunda kaldım, çünkü çabalarım hiçbir işe yaramıyordu. Benim kişisel otoritemin baskısı daima karşılık yaratıp, dirençle karşılaştı. Bir tartışmada taraf tuttuğumda bazıları benden övgüyle bahsederken, bir diğer taraf “ Bu diktatör kendini ne sanıyor? “ diye homurdanıyordu. Sert eleştiri yaptığımda karşılığını iki misli sert eleştiri olarak geri alıyordum. Kişisel güç daima yenilgiye uğradı. Eski A.A.’lı arkadaşlarımın gülümsemelerini görür gibi oluyorum. Eminim ki şimdi onlarda bir şekilde “ A.A. akımını kurtarmak” için harekete geçtikleri günleri hatırlıyorlar. Ama artık “Ferisilik” günleri geride kaldı. Bu nedenle “sakin ol” ve “yaşa ve yaşat” gibi sloganlar hepimiz için çok anlamlı ve önemlidir. İşte böyle yollarla her birimiz A.A.’da sadece bir hizmetkar olunabileceğini öğreniyoruz.

Burada, Genel Büroda sadece vazgeçilmez bazı hizmetleri sunabileceğimizi uzun zamandır biliyoruz. Bilgi ve yayın sağlayabiliriz; çeşitli sorunlarımız hakkında A.A. çoğunluğunun neler düşündüğünü söyleyebiliriz; yeni grupların kurulmasına yardımcı olabiliriz ve istenirse öneride bulunabiliriz; A.A.’nın genel olarak halkla ilişkileriyle ilgilenebiliriz ; bazen sorunların giderilmesinde arabuluculuk yapabiliriz. Aynı şekilde, aylık dergimiz The A.A. Grapevine’in yayıncıları, kendilerinin sadece güncel A.A. hayatının ve düşüncesinin bir aynası olduğuna inanırlar. Bu anlamda hizmet verdikleri sürece yönetemezler ve propaganda yapamazlar. Yine aynı şekilde Alkolik Vakfının Mütevelli Heyeti (A.A. Genel Hizmet Komisyonumuz) kendilerini basit birer muhafız olarak bilirler; kendilerini A.A. Genel Büromuzun ve The A.A. Grapevine Dergisinin etkili hizmetlerine devam etmelerini sağlayan koruyucular, fonlarımızın ve Geleneklerimizin koruyucuları olarak görürler.

Açıkça ortadadır ki, A.A.’nın merkezinde bile, sadece bir hizmet merkezi varolabilir. Bundan hiç şüphemiz olmasın. Burada sadece mütevelliler, editörler, sekreterler ve benzerleri hizmetkarlar varolabilir. Bunların her birinin Adsız Alkoliklere hükmetme otoritesi yoktur.

Bu tür uluslar arası, ulusal, Büyükşehir veya yerel hizmet merkezlerinin gelecekte yeterli olacağından şüphem yok. Bu merkezlerde başımıza dert olabilecek mal varlığının birikmesini veya kişisel otoritesinin gelişmesini engelleyebildiğimiz sürece yoldan çıkmayız. Her ne

kadar bir çok saygıdeğer kurumun temelinde servet ve otorite yatıyorsa da, biz A.A.'lar böyle şeylerin bize göre olmadığını artık çok iyi anlıyoruz. Birisi için besleyici olan şeyin, diğeri için zehir olabileceğini öğrenmiş bulunuyoruz?

Eski Aziz Fransis rahiplerinin bazı kardeşçe yaşama ilkelerine sahip çıkarsak iyi yapmış olmaz mıyız? Bütün A.A. üyeleri olarak, mütevelliler, yayıncılar, sekreterler, odacılar, aşçılar veya sadece üyeler olarak kardeşliğimizin sevgi ve hizmetin yanında servet ve otoritenin ne kadar önemsiz olduğunu hiçbir zaman unutmayalım.

ADSIZLIK

- 1946 * -

(Hayati önem taşıyan Adsızlık Geleneğimiz üzerine yazılmış ilk yazılardan biri)

* Orijinal metin The A.A. Grapevine dergisinde yayınlanmıştır.

Önümüzdeki yıllarda adsızlık ilkemiz kuşkusuz hayati geleneğimizin bir parçası olacaktır. Bugün bile bu ilkenin uygulamadaki önemini seziyoruz. Ama daha da önemlisi, “adsız” sözcüğünün bizim için büyük bir manevi değer taşıdığını hissetmeye başladık. Bu sözcük, ince fakat güçlü bir şekilde daima ilkelerimizin kişiliklerimizden önce gelmesi gerektiğini; toplum önünde kendimizi yüceltmekten vazgeçtiğimizi; akımımızın gerçek alçakgönüllülüğü yalnızca önermekle kalmayıp, hayata uyguladığını bize hatırlatır. Toplumla ilişkilerimizde adsızlık ilkesini uygulamamızın gerek kendi üzerimizde, gerekse dış dünyadaki bizi seven milyonlarca dostumuzun üzerinde çok olumlu etkiler yaptığı şüphe götürmez. Adsızlık şimdiden halkla ilişkiler politikamızın temeli olmuştur.

Bu fikrin nasıl ortaya çıkıp geliştiği konusu A.A. tarihçesinin ilginç bir bölümü oluşturur. “Adsız Alkolikler” kitabının yayınlanmasından önce bir ismimiz yoktu. İsimsiz, şekilsiz, iyileşme konusundaki esas ilkelerimiz henüz tartışmalı bir grup alkolik olarak özgürlük yolunda olduğumuzu ümit ederek ilerlemeye çalışıyorduk. Doğru yolda olduğumuza güvenmeye başlayınca bunu diğer alkoliklere de duyuracak bir kitap yayınlamaya karar verdik. Kitap ortaya çıktıkça deneyimlerimizin özünü buraya aktardık. Söz konusu kitap, binlerce saatlik tartışmaların ürünüdür. A.A.’nın ilk dört yılına önderlik eden bizlerin ortak sesini, duygu ve bilincini temsil eden bir kitap oldu.

Yayın günü yaklaşınca kitap için uygun bir isim bulmak üzere kafa yormaya başladık. En az 200 civarında ismi tartıştığımızdan eminim. İsimler düşünmek ve bunları oylamaya koymak, toplantıların değişmez gündem maddelerinden biri haline geldi. Uzun görüşme ve tartışmalardan sonra iki isim arasında seçim yapma noktasına kadar geldik. Kitabın ismi ya “Çıkış Yolu” ya da “Adsız Alkolikler” olacaktı. Akron ve New York’taki gruplar son dakikada oylama yaptılar. “Çıkış Yolu” ismi az farkla kazandı. Tam baskıya geçilecekken birisi bu isimle başka kitapların da olabileceğini söyledi. İlk üyelerimizden biri (Fitz M. o zaman Washington’da oturuyordu) Kongre Kütüphanesine giderek araştırdı ve “Çıkış Yolu” isminde tam 12 kitap buldu. Bu bilgiyi alınca hepimiz “Onüçüncü Çıkış Yolu” olma olasılığını düşünerek ürperdik. Böylece “Adsız Alkolikler” ilk tercihimiz haline geldi.

Deneyimlerimizin kitabın ismini, ve artık görmeye başladığımız üzere manevi önemi en büyük olan geleneğimizi bu şekilde kazandık. Tanrı, harikalarını yaratmak için ilginç yollar buluyor!

“Adsız Alkolikler” kitabında adsızlık ilkesine sadece üç kez değinilmiştir. İlk baskının önsözünde şu ifadeler yer almıştır: “Çoğunlukla iş ve meslek sahibi kişiler olarak, tanınmamız halinde işimize devam edemeyiz.” Alkolizm hakkında topluma açık konuşmalar yapan arkadaşlarımızın isimlerini açıklamamaları, kendilerini sadece “Adsız Alkolikler’in bir üyesi olarak tanıtmaları gerekmektedir,” daha sonra, “Basının bu isteğimize saygı duymasını istiyoruz. Aksi takdirde bu durumdan çok zarar göreceğiz.”

“Adsız Alkolikler’in 1939 yılında yayınlanmasından beri yüzlerce A.A. grubu kuruldu. Hepsi de şu soruları sordular: “Kesin olarak ne kadar adsız olmalıyız?” ve “İyi ama, bu adsızlık ilkesinin yararı nedir?” Her grup belli bir dereceye kadar kendi anlayışına göre bir yol izlemektedir. Doğal olarak aramızda büyük görüş farklılıkları devam ediyor. Adsızlıktan ne anladığımız ve anlamamız gerektiği, henüz kesin cevabı verilmemiş sorulardır.

Artık alkolizm damgasından eskiden olduğu kadar korkmasak da, bizimle olan ilişkilerinin duyulması konusunda çok hassas kimseler var. Bazıları takma isimle geliyor. Başkaları bize kesin gizlilik için yemin ettiriyor. Bu kişiler Adsız Alkolikler ile olan ilişkilerinin sosyal durumlarını ve işlerini bozulmasından korkuyorlar. Değişik görüşler yelpazesinin öbür ucunda ise adsızlığın çocukça bir saçmalık olduğunu düşünenler var. Böyle düşünen birisi Adsız Alkoliklerin üyesi olduğunu neredeyse evinin damına çıkıp bağırarak ilan edecek. Bu fikirde olanlar, içimizde bazı tanınmış kişiler ve ulusumuz çapında önemli kişiler olduğunu dikkati çekerek sormaktadır: “Niçin onların kişisel itibarından diğer bazı organizasyonların yaptığı gibi yararlanmayalım? “

Yelpazenin bu iki uç noktasında yer alan sayısız değişik görüşler vardır. Bazı gruplar, özellikle yeniler, gizli örgüt gibi davranmaktadır. Faaliyetlerinin dostları tarafından bile bilinmesini istemezler. Toplantılarına din adamları, doktorlar ve hatta eşlerinin bile katılmasına karşı çıkarlar. Gazetecileri davet etmeye gelince: Bunun düşünülmesi bile olanaksızdır!

Diğer bazı gruplar, içinde yaşadıkları toplumun Adsız Alkolikler hakkında her şeyi bilmesi gerektiğini düşünüyorlar. İsim açıklamamakla birlikte, gruplarının çalışmalarını duyurmak için her fırsatı kullanıyorlar. Sık sık düzenledikleri açık veya yarı açık toplantılarda A.A.’lar kendi isimleriyle yer alıyorlar. Bu toplantılara doktorlar, din adamları ve kamu görevlileri de çağırılıyor. Birkaç yerde A.A.’lar adsızlıklarını tamamen bırakmış durumdadır. İsimleri, resimleri ve kişisel çalışmaları basında yer almıştır. A.A. olarak, üyelikleri hakkında açıklamalar yaptıkları imzalı yazıları yayınlandı.

Sonuç olarak, çoğunluğumuz adsızlığa inanmakla beraber, bu ilkeyi uygulama şekillerimiz çok farklıdır. Gerçekten de, Adsız Alkoliklerin geleceğinin ve etkili olma kapasitesinin, bu ilkeyi korumamıza bağlı olduğunu kavramak zorundayız.

Hayati önem taşıyan soru şudur: Kişiliklerin yok olup adsızlığın başladığı noktayı nereye yerleştirmeliyiz?

Aslında günlük ilişkilerimiz çerçevesinde pek azımız adsızlığa uyuyoruz. Bu düzeyde adsız değiliz; çünkü arkadaşlarımız ve yakınlarımızın Adsız Alkolikleri tanımasını ve bizim için

neler yaptığını bilmelerini istiyoruz. Basından isimlerimizi açıklamalarını talep ettiğimiz halde, yarı açık toplantılarla kendi adımızla konuşmalar yapıyoruz. Dinleyenlere alkolizmin artık herkesin önünde tartışmaktan kaçınmadığımız bir hastalık olduğunu anlatarak onlar üzerinde iyi bir etki bırakmak istiyoruz. Bu kadar güzel.

Ne var ki, bu sınırın ötesine geçerse, adsızlık ilkesini sonsuza kadar kaybederiz. Eğer her A.A. üyesi ismini, resmini ve hikayesini yayınlamakta kendini özgür hissederse, en kısa zamanda kendimizi hiçbir sınır tanımayan bir kişisel tanıtım kampanyası içinde buluruz. En kuvvetli geleneğimiz doğrultusunda, çizgiyi burada çekmek zorunda değil miyiz?

1. O halde, her A.A.'nın kişisel adsızlığını dilediğinde koruma hakkı olmalıdır. A.A.'lı arkadaşları onun isteğine saygı göstermeli ve yardımcı olmalıdır.

2. Aynı şekilde, her A.A. üyesi, grubunun adsızlık anlayışına saygı göstermelidir. Grubun üyeleri çevrelerinde tanınmayı kendisinden daha az istiyorsa, onlar fikirlerini değiştirene kadar uymalıdır.

3. Adsız Alkoliklerin hiçbir üyesi kendi adını ve resmini A.A. faaliyetleri ile ilgili olarak topluma açıklamakta kendini özgür hissetmemelidir. Bu, dünya çapında geçerli politikamız olmalıdır. Elbette A.A. üyeliğini açıklamadığı sürece başka toplumsal faaliyetlere kendi ismiyle katılmasında bir sakınca yoktur.

Eğer bu önerilerimiz veya benzerleri genel bir politika olarak benimsenecek olursa, her A.A. üyesi deneyimlerimiz hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyecektir. Eski üyelerimizin çoğunluğunun bugün adsızlık konusunda neler düşündüğünü bilmek isteyecektir. Bu yazının amacı, bugüne kadar olan deneyimlerimizi herkese aktarmaktır.

Birincisi; alkoliklerin ve ailelerinin yardım istemek üzere bize gelmelerini teşvik ettiğinden ötürü, adsızlık fikrinin yararlı olduğu hususunda herkesin hemfikir olduğuna eminim. Halen taşıdıkları aşağılanma endişesiyle, adsızlık ilkemizi sorunlarının gizli kalacağına garantisiz olarak görüyorlar; aile sırlarının açıklanmayacağını hissedebiliyorlar.

İkincisi; adsızlık ilkesi davamızın bir koruyucusudur. Bu ilke uygulanmazsa, herkes tarafından önderlerimiz ve kurumlarımız olarak tanınan kişilerin içmeye başlaması halinde A.A.'nın zararı çok büyük olacaktır. Kimse böyle bir şey olmayacağını söyleyemez. Her an olabilir.

Üçüncüsü; bizimle ilgili yazı hazırlayan her gazeteci ilk başta isim kullanmadan iyi yazı yazmanın güçlüğünden şikayet eder. Ama kendileri hiçbir çıkar peşinde olmayan bir insanlar grubuyla karşı karşıya olduğunu görünce bütün zorlukları çabucak unuttur. Belki de hayatında ilk defa üyeleri kişisel tanıtım istemeyen bir organizasyonla karşılaşmaktadır. Hiç kimsenin kendi menfaatini düşünmeden çalışacağını kabul etmese bile, bu aşıkâr dürüstlük karşısında hemen A.A.'nın dostları arasına katılır. Dolayısıyla, hazırladığı yazı, sıradan bir görevin değil, dostça bir yaklaşımın ürünüdür. Gazetecinin duyduğu heyecanı yansıtan bir yazıdır. İnsanlar sık sık Adsız alkoliklerin nasıl olup ta böylesine mükemmel bir tanıtım kampanyasını sürdürebildiklerini sorarlar. Cevap basittir. Bizim hakkımızda yazan hemen herkes bir A.A. taraftarı hatta bazen fanatığı olur. Bu olgunun esas nedenlerinden biri de adsızlık ilkemiz değil midir?

Dördüncüsü; toplum niçin bize karşı son derece olumlu bir duygu beslemektedir? Sadece pek çok alkoliğe iyileşme imkanı sağladığımız için mi? Hayır. Bu, hikayenin tamamını

yansıtmaktan uzaktır. İnsanlar iyileşmemize sevinmekle birlikte, esas olarak hayat tarzımızla ilgilenmektedirler. Bizim sakinliğimiz, alçakgönüllülüğümüz ve adsızlığımız; satış için yapılan baskılardan, gösterişli tanıtım kampanyalarından ve heyecanlı reklam kişiliklerinden sıkılmış olan halkın hoşuna gidiyor. Belki de, büyük bir manevi gücün yayıldığını, hayatına yeni bir şeyin girdiğini hissediyor.

Eğer adsızlık şimdiden bizim için bunları sağladıysa, buna genel bir politika olarak devam etmeliyiz. Bizim için şimdi bu kadar kıymetliyse, ileride paha biçilmez bir değer kazanabilir. Manevi anlamda, adsızlık, genel politika gereği kişisel prestijden vazgeçmek anlamına gelir. Bu güçlü ilkeyi korumak için elimizden geleni yapacağımıza ve hiçbir zaman terk etmemekte kararlı davranacağımıza güvenim tamdır.

Şimdi, bu ilkenin uygulanmasına geelim. Aramıza yeni katılan her alkoliğe adsızlığın reklamını yaptığımızı göre, kendisi öyle istediği sürece onun adsızlığını korumalıyız; çünkü, okuduğu yayınlarımızda adsızlık için söz vermekteyiz. Hatta eğer takma isim kullanmak isterse buna olanak tanınmalıyız. Eğer sorunlarını başkalarıyla, hatta diğer A.A.'larla bile tartışmak istemiyorsa, buna da saygı göstermeliyiz. Birçok yeni gelen, alkol bağımlılığının bilinmesini umursamaz, ama başkaları için bu sorun olabilir. Onları bu duygulardan kurtulana dek her bakımdan korumalıyız.

Bir de, adsızlığını gereğinden çok daha erken terk etmek isteyen yeni gelenler vardır. Bu üyeler A.A.'ya ilk katıldıklarında sevinçle bütün arkadaşlarına hemen duyururlar. Eğer grubu bu konuda kendisini uyarmazsa, bir gazeteye giderek veya mikrofona çıkarak bütün dünyaya kendilerini anlatırlar. Bu tür bir üyenin, kişisel hayatının en derin ayrıntılarını herkese anlatması olasıdır. Ancak, pek yakında, kendisinin reklamını gerekenden çok daha fazla yaptığını anlayacaktır. Böyle bir durumda yapacağımız şey, ona işleri biraz ağırdan almasını, herkese A.A. hakkında bilgi vermeden önce kendi hayatını biraz düzene sokmasını ve hiç kimsenin kendi grubunun izni olmadan A.A.'nın tanıtımını yapmaması gerektiğini önermektir.

Bir de grup adsızlığı sorunu var. Bireyler gibi gruplar da güç ve deneyim kazanana kadar faaliyetlerinde dikkatli olmalı, yabancıları davet etmekte veya halka açık toplantılar düzenlemekte acele etmemelidir. Ancak, erken dönemlerdeki bu tutuculuk bazen aşırıya kaçmaktadır. Bazı gruplar yıllarca her türlü tanıtımdan kaçmakta veya alkolikler dışında kimse için toplantı düzenlememektedir. Bu tür gruplar yavaş büyümeye mahkumdur. Taze kanı yeterince süratli almadıkları için donuklaşırlar. Gizliliği korumak endişesi içinde, çevrelerindeki henüz A.A. ile tanışmamış alkoliklere karşı sorumluluklarını unuturlar. Ancak, sonunda bu anlamsız ihtiyat kırılır. Yavaş yavaş bazı toplantılar aile ve arkadaşlara açılır. Arada sırada din adamları ve doktorlar davet edilir. En sonunda da grup, yerel gazetelerin yardımına başvurur.

Her yerde değil ama çoğunlukla A.A.'lar açık veya yarı açık toplantılarda konuşurken kendi isimlerini kullanırlar. Bu artık alkolizmin lekesinden korkmadığımızı dinleyicilere göstermek içindir. Ancak eğer toplantıda gazeteciler varsa, programdaki alkolik konuşmacıların isimlerini yayınlamamaları onlardan özellikle rica edilir. Bu tavır, genel olarak toplum önünde adsızlık ilkemizi korur ve aynı zamanda dostlarımıza artık hastalığımızın bilinmesinden korkmayan alkolikler olduğumuzu gösterir.

Öyleyse, uygulama amacıyla adsızlık ilkesi şöyle özetlenebilir: Çok önemli bir istisna dışında her grup kişinin adsızlıktan vazgeçmede ne kadar ileri gidebileceği tamamen ilgili grup veya

kişilere kalmıştır. Sözü edilen istisna şudur: Adsız Alkolikler olarak yayın amacıyla yazan veya konuşan gruplar veya üyeler, gerçek isimlerini kullanmamaya özen göstermelidirler. İşte, adsızlığın sınırını kendimizin tanıtmanın bu noktasında çizmeliyiz. Kendimizi görsel, işitsel veya basılı medya aracılığıyla genel halka açıklamamalıyız.

Adsızlığı bırakmak isteyen herkes, çok değerli bir ilkenin ileride yok olmasına yol açacak kötü bir örnek yaratabileceğini unutmamalıdır. Hayati bir önem taşıyan bu geleneğe bağlılığımızı sarsacak kısa vadeli çıkarılara kapılmamalıyız.

Her A.A. kendi kalıcı iyileşmesi için alçakgönüllülüğe gereksinimi vardır. Bu özellik bir birey için olduğu gibi, A.A.'nın bütünü için de çok hayati önem taşıyan bir niteliktir. Toplum önünde adsızlık ilkesi, eğer yeterince ciddiye alacak olursak, Adsız Alkolikler akımının sonsuza kadar bu değerli niteliğe sahip olmasının teminatı olacaktır. Halkla ilişkiler politikamız esas olarak ilgi çekmek ilkesine dayanmalı ve gerektiğinde nadiren reklama başvurmalıdır.

ADSIZ ALKOLİKLER NİÇİN ADSIZDIR

- 1955 * -

(A.A.'nın kuruluşundan 20 yıl sonra Bill W.'nun adsızlık hakkındaki düşünceleri)

* Orijinal metin The A.A. Grapevine dergisinde yayınlanmıştır.

Güç, itibar ve servet için mücadele, şimdiye kadar görülmemiş bir şekilde uygarlığı bölüp parçalıyor. İnsan insana, aile aileye, grup gruba, ulus ulusa karşı.

Bu amansız mücadeleye katılan herkes bütün amaçlarının kendileri, komşuları, ulusları için barış ve adalet olduğunu söylüyor...Bize güç verin, adalet sağlansın; bizi şöhrete kavuşturun, mükemmel bir örnek olalım; bize para verin, rahat ve mutlu olalım. Bütün dünyada insanlar buna inanıyor ve buna göre davranıyor. Toplum bu korkunç kıskacın pençesinde, bir çıkmaz sokak içinde bocalıyor. Oysa üzerinde “felaket” yazılı dur işareti açıkça önümüzde duruyor.

Bütün bunların adsızlıkla ve Adsız Alkoliklerle ne ilgisi var?

Biz A.A.'lar biliriz. Hemen hemen hepimiz bu çıkmaz sokağı tanırız. Alkol ve bencilliğimizin verdiği güçle “felaket” tabelasına kadar kibir ve para hayaletlerini takip ettik. Sonra A.A. ortaya çıktı. Etrafımıza baktık ve kendimizi yeni bir yolda bulduk. Buradaki tabelalarda güç, şöhret ve servet hakkında hiçbir şey yazmıyordu. Yeni tabelalar şöyle diyordu: “Huzur ve sağlığa giden yol- bedeli kendimizden fedakarlıktır. “

Yeni kitabımız “Oniki Basamak ve Oniki Gelenek“, “Toplumumuzun sahip olabileceği en büyük koruyucu adsızlıktır” diyor ve ayrıca şunu belirtiyor: Adsızlığın manevi özü fedakarlıktır.”

Şimdi A.A.'nın yirmi yıllık deneyimine dönelim ve bugün Onbir ve Onikinci Geleneklerde ifade edilen inanca nasıl vardığımıza bakalım:

Önce alkolden fedakarlıklar yaptık. Yapmalıydık, yoksa ölecektik. Ama başka fedakarlıklar yapmadan alkolden kurtulmak mümkün değildi. Önemli adam rollerinden ve sahte

düşüncelerden uzaklaşmalıydık. Kendimizi haklı görmek, kendimize acımak ve öfke gibi duyguları fırlatıp atmalıydık. Kişisel itibar ve büyük banka hesapları uğruna girdiğimiz çılginca yarışlardan çekilmeliydik. Yüreker acısı halimizin sorumluluğunu üstlenmeli ve başkalarını suçlamaktan vazgeçmeliydik.

Bunlar fedakarlık mıydı? Evet, öyleydi. Hayatta kalabilmek için yeterli alçak gönüllülük ve kendimize saygıya sahip olabilmek, ancak sahip olduğumuz en değerli şeylerden, hırslımız ve boş gururumuzdan vazgeçmekle mümkündü.

Ama bu da yeterli değildi. Daha fazla fedakarlık gerekiyordu. Başka insanlara da yararlı olmamız lazımdı. Böylece Onikinci Basamak görevlerini yapmaya; A.A. mesajını taşımaya başladık. Bunun için zaman, çaba ve paramızı harcadık. Elimizdeki şeylerden vazgeçmeden onlara sahip olmak mümkün değildi.

Yeni gelenlerden bize vermelerini istediğimiz şeyler var mıydı? Onlardan kendi hayatlarını yönetme gücü mü istiyorduk; iyi çalışmalarımız için alkış mı bekliyorduk; yoksa paralarının mı peşindeydik? Hayır. Eğer bunları beklersek Onikinci Basamak görevlerimizin işe yaramadığını öğrendik. Dolayısıyla, bu tür doğal istekler feda edilmeliydi; aksi halde yeni gelenler ayıklığa kavuşamıyorlardı. Tabii biz de öyle.

Böylelikle fedakarlığın iki misli kazanç getireceğini ya da hiçbir şey kazanamayacağımızı öğrendik. Üzerinde hiçbir fiyat etiketi olmaksızın kendimizden vermemiz gerektiğini anlamaya başladık.

İlk A.A. grubu oluştuktan hemen sonra bunlardan çok daha fazlasını da öğrendik. Grubumuz ve ortak iyiliğimiz için her birimizin ortak fedakarlıklar yapması gerektiğini gördük buna karşılık gurubumuzda da bütün üyelerinin ve bir bütün olarak A.A.'nın korunması ve iyiliği için bazı haklarından vazgeçmesi gerektiğini keşfetti. Ya bu fedakarlıklar yapılacaktı ya da A.A. yok olacaktı.

Bu deneyimlerden ve farkına vardığımız bu gerçeklerden Adsız Alkoliklerin Oniki Geleneğinin biçim ve Özünü ortaya çıkmaya başladı.

Yavaş yavaş gördük ki, A.A.'nın birliği, etkinliği hatta varlığı, her zaman bizlerin kendi hırs ve isteklerimizi ortak güvenliğimiz ve iyiliğimiz için feda etmemize bağlı olacaktır. Bireyler için kurtuluş anlamına gelmesi gibi, gurubun ve A.A. dayanışmasının varlığı ve birliği de fedakarlığa bağlıydı.

Bu gözle bakınca A.A.'nın Oniki Geleneği, A.A.'nın sağ ve sağlıklı olması için birey ve grup olarak yapmamız gereken, yirmi yıllık deneyimlerimizin bize gösterdiği fedakarlıkların bir listesidir.

Oniki Geleneğimizde dış dünyadaki hemen hemen her eğilime karşı koymaktayız.

Kişisel otoriteden, profesyonellikten ve üyelerimizi seçme hakkından feragat ettik. Başkalarının yaşamını düzene sokma amacıyla onların işlerine karışmayı, reformu ve başkaları üzerinde otorite kurarak onları yönetmeyi, yani paternalizmi bıraktık. Cömert yardımları reddederek kendi imkanlarımızla ayakta durmaya tercih ediyoruz. Hemen hemen herkesle işbirliği yapmaya hazırız. Ama topluluğumuzu kimseye bağımlı kılmak istemiyoruz. Toplumun kavgalarından uzak duruyoruz. Ve aramızda da toplumu böylesine parçalayan din,

politika ve reform gibi şeyleri tartışmayacağız. Bizim sadece tek bir amacımız var: A.A.’nın mesajını, bu mesajı almak isteyen hasta alkoliklere götürmek.

Çok akıllı ve yetenekli olduğumuz için böyle davrandığımız iddiasında değiliz; böyle yapıyoruz çünkü zorlu deneyimler bize bugünün çılgın dünyasında A.A. ayakta kalacaksa böyle yapmak zorunda olduğumuzu öğretti. Biz, öyle yapmamız gerektiğini ve dahası, öyle yapmak istediğimiz için fedakarlık yapıyoruz ve haklarımızdan vazgeçiyoruz. A.A. her birimizden daha büyük bir güç olup, yaşamaya devam etmelidir. Aksi halde bizim durumumuzda olan pek çok kişi mutlaka ölecektir. Bunu biliyoruz.

Şimdi, bu tablo içerisinde adsızlık adsızlık nereye uyuyor? Bir kere, adsızlık da ne demek? Niçin adsızlığın A.A.’nın sahip olabileceği yegane en büyük koruyucu olduğunu düşünüyoruz? Adsızlık neden kişisel fedakarlığımızın en büyük simgesi, Geleneklerimizin ve hayat tarzımızın manevi anahtarıdır?

A.A. tarihçesinin aşağıdaki bölümü, ümit ederim hepimizin bu sorulara aradığı cevapları verecektir.

Yıllar önce, tanınmış bir sporcu A.A.’nın yardımıyla sağlığına kavuştu. Sahalara dönüşü o kadar gösterişliydi ki, basında övgü dolu yayınlar yer aldı ve Adsız Alkolikler bu başarının en önemli unsuru olarak gösterildi. Bir A.A. üyesi olduğuna dair adı ve resimleri milyonlarca taraftar tarafından izlendi. Bu, bizim için çok iyi oldu. Alkolikler akın akın gelmeye başladılar. Durumdan çok memnunduk. Özellikle ben çok heyecanlanmıştım; çünkü bu durum bana bazı fikirler vermişti.

Kısa bir süre sonra yollara düşmüştüm. Gittiğim yerlerde demeçler veriyor, fotoğraflarımı dağıtıyordum. Sevinerek gördüm ki, aynı ünlü sporcumuz gibi, daima birinci sayfada yer alabiliyordum. Üstelik o, sporcu, şöhretini aynı ölçüde devam ettirememişti, ama ben sürdürebiliyordum. Yapmam gereken tek şey sürekli seyahat etmek ve konuşmaktı. Geri kalan ayrıntıları yerel gruplar ve basın hallediyordu. Geçenlerde o eski gazetelere bakınca hayretler içinde kaldım. Birkaç yıllık bir süre için sanırım A.A.’nın adsızlık ilkesine en aykırı hareket eden A.A. üyesine bendim.

O günden beri, ön plana çıkma şansını geri çeviremeyen A.A. üyelerini suçlamıyorum. Yıllar önce asıl kötü örneği asıl bizzat ben oluşturmuştum.

O zaman bu, yapılması gereken en doğru şey gibi görünüyordu. Böyle düşünerek devam ettim. Gazetelerde “Borsacı başlıklı iki sütun üzerine binlerce alkoliği kurtaran adam olarak resmim ve ismim yayınlandıkça heyecanım artıyordu.

Sonra bu güneşli gökyüzü bulutlanmaya başladı. A.A.’nın şüphecileri şöyle homurdanıyordu. “Bill bütün parsayı topluyor, Dr. Bob’un hakkını yiyor” veya “Bütün bu şöhret başına vurur da sarhoş olursa ne olacak?”

Bu canımı sıktı. Bunca iyi iş yaparken nasıl olur da beni suçlardı? Beni eleştirenlere burasının Amerika olduğunu ve benimde herkes gibi konuşma özgürlüğüm olduğunu söyledim. Bu ülkede ve diğerlerinde liderler daima tanınmış kişiler olurdu. Sıradan bir A.A. için adsızlık önemli olabilirdi, ama kurucular istisna olmalıydı. Toplumun bizim kim olduğumuzu bilmeye hakkı vardı.

A.A.'nın gerçektende güce susamış önde gelenleri (şöhret özlemi çeken, aynı benim gibi kişiler) ortaya çıkmakta gecikmedi. Onlar da istisna olacaktı. Toplum önünde adsızlığın çekingen insanlar için önemli olduğunu söylüyorlardı; kendileri gibi cesur ve atılgan olanlar flaşların önüne çıkmalı ve hayranlık uyandırmalıydılar. Böyle bir cesaret gösterisi, alkoliklerin utancını siler süpürürdü. Toplum, iyileşmiş alkoliklerin ne kadar harika vatandaş olduklarını görecekti. Böylece giderek daha fazla üye, hepsi de A.A.'nın yararına olduğunu düşünerek adsızlığını bozmaya başladı. Eğer bir alkolik, vali ile birlikte fotoğraf çektirirse ne olurdu? Vali de, alkolik de onur kazanırdı, değil mi? Böylece çıkmaz sokağın sonuna doğru hızla yuvarlanmaya devam ettik.

Adsızlığı bozma doğrultusundaki bir sonraki gelişme daha da pembe görünüyordu. A.A. üyesi yakın bir arkadaşım, alkol eğitimi konusuna girmek istiyordu. Büyük bir üniversitenin alkolizmle ilgili bir bölümü arkadaşımın alkoliklerin hasta olduğunu ve alkolizm için yapılacak çok şeyler olduğunu topluma anlatmasını istiyordu. Arkadaşım birinci sınıf bir yazar ve konuşmacıydı. Topluma A.A. üyesi olduğunu açıklayabilir miydi? Neden olmasın? Adsız Alkoliklerin adını kullanmak kaliteli bir alkol eğitimi için gerekli tanıtımı yapacak ve bu arada A.A.'yı da tanıtmış olacaktır. Bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm ve dolayısıyla onayladım.

O sıralar A.A.'nın ismi zaten bilinen ve değer verilen bir isimdi. Bizim adımız ve arkadaşımın yetenekleri birleşince başarılı sonuçlar hemen kendini gösterdi. Kuzey Amerika'nın hemen her büyük gazetesinde onun ismi ve resmi, eğitim projesinin parlak sonuçlarının dökümü ve A.A. hakkında bilgiler yayınlanıyordu. Toplumun alkolizmi anlama kapasitesi arttı, alkoliklerin horlanması azaldı ve A.A. yeni üyeler kazandı. Elbette bütün bunlarda yanlış bir şey olamazdı.

Ama vardı. Bu kısa süreli başarılar uğruna gelecekle ilgili büyük ve tehdit edici bir sorumluluğun altına giriyorduk.

Önce bir A.A. üyesi içki yasağını destekleyen bir kampanya dergisi çıkarmaya başladı. Adsız alkoliklerin dünyadan içkinin kökünün kazınmasına destek olması gerektiğini savunuyordu. Kendisini bir A.A. üyesi olarak ortaya koydu ve A.A. ismini kullanarak viski imal edenlere ve içenlere saldırmaya başladı. Kendisinin de bir "eğitimci" olduğunu ve kendi eğitim tarzının "en doğrusu" olduğunu söylüyordu. A.A.'yı tartışmalara karıştırmak konusuna gelince, bunun tam da yapmamız gereken şey olduğunu düşünüyordu. Böylece bunu gerçekleştirmek için adsızlığını bozdu.

Bunu bir içki ticareti kuruluşundan bir A.A. üyesine gelen, "eğitim" işiyle ilgili bir teklif izledi. İnsanlara alkolün fazlasının herkese zararlı olduğu ve bazı kimselerin- alkoliklerin-hiç içmemesi gerektiği söylenecekti. Bunda ne gibi bir sakınca olabilirdi ki?

Önemli olan nokta, tabii ki arkadaşımızın adsızlığını bozmak zorunda olmasıydı. Bütün ilan ve yazılarda onun adı bir Adsız Alkolikler üyesi olarak yer alacaktı. Tabii bu A.A.'nın içki ticareti tipinde bir "eğitim"i desteklediği mesajını topluma iletmekle sonuçlanabilirdi.

Bu iki gelişme çok ileri gitmediyse de, yarattıkları tablo çok ürkütücüydü. Almamız gereken ders önümüze konmuştu. Bir A.A. üyesi, başka bir amaç için anlaşma yaptıktan sonra topluma A.A. üyeliğini açıklayarak, Adsız Alkolikleri iyi veya kötü, istediği her girişim veya

tartışmaya sokabilirdi. A.A.'nın ismi ne kadar itibar kazanırsa, bu yöndeki tahrikler o kadar büyük olacaktı.

Bu tehlikenin başka kanıtları da ortaya çıkmakta gecikmedi. Bir başka üyemiz bizi reklam işine sokmak için harekete geçti. Bir hayat sigortası şirketi ile Adsız Alkolikler hakkında Oniki bölümlük bir “konuşma” dizisi hazırlayıp radyoda yayınlamak üzere anlaşmıştı. Bu program elbette hayat sigortasının ve Adsız Alkoliklerin – bu arada doğal olarak bizim arkadaşın – bir paket halinde güzelce reklamını yapacaktı.

Önerilen konuşmaları A.A. merkezinde okuduk. İçeriklerin % 50'si A.A., % 50'si ise arkadaşımızın dini inançları hakkındaydı. Bu, kamuoyunda bizim hakkımızda yanlış bir izlenim yaratabilirdi. A.A. hakkında dini önyargılara neden olabilirdi. Bu yüzden itiraz ettik.

Arkadaşımız bize sert bir mektupla cevap verdi. Bu konuşma için kendisine “ilham geldiğini” ve onun konuşma özgürlüğüne karışmaya hakkımız olmadığını söylüyordu. Bu iş için para alacaktı, ama A.A.'nın iyiliğinden başka bir şeyin peşinde değildi. Bizler kendimiz için iyi olan şeyleri anlayamıyorsak, bunun için üzgündü. Bizim ve A.A. Mütevelli Heyetinin cehenneme kadar yolu vardı. Konuşmalar yayınlanacaktı.

Bu şaşırtıcı bir durumdu. Adsızlığı bırakıp A.A. adını kendi amaçları için kullanan diğer arkadaşlarımız, halkla ilişkilerimizi büyük ölçüde etkileyebilir, dini konularda başımızı derde sokabilir ve bizi reklam işinde kullanabilirdi. Bütün bu gayretlerinin karşılığını da sigorta şirketinden hatırı sayılır bir ücret alacaktı.

Bunun anlamı, yanılığa düşen herhangi bir arkadaşımız, adsızlığı bırakıp bizler için çok iyi şeyler yaptığını düşünerek topluluğumuzu tehlikeye atabilir demek değil miydi? Reklam işine giren her A.A. üyesin bir finansör bulabileceğini ve kurabiyeden, erik suyuna kadar her şeyi satmak için A.A. ismini kullanabileceğini düşünmek zor değildi.

Bir şeyler yapılmalıydı. Arkadaşımıza bir mektup yazıp A.A.'nın da konuşma özgürlüğü olduğunu hatırlattık. Onunla kamuoyu önünde tartışmaya girmeyeceğimizi, ama yayına başladıkları takdirde bağlı olduğu reklam firmasına A.A. üyelerinden birkaç bin protesto mektubu almasını sağlayabileceğimizi ve bunu mutlaka yapabileceğimizi bildirdik. Bunun üzerine arkadaşımız projesinden vazgeçti.

Ama adsızlık kuyumuz sızmaya devam etti. Bazı A.A. üyeleri bizi politikaya sokmaya başladılar. Devletin yasa tasarısı komisyonlarına, kamuoyu önünde A.A.'nın rehabilitasyon, para ve yasama konularındaki görüşlerini sunmaya giriştiler.

Böylece bazılarımız isimleri ve resimleriyle birlikte kulisçi haline geldi. Başka üyelerimiz de polis mahkemelerinde yargıçların yanında oturup sıradaki alkoliklerin hangisinin hapse, hangisinin A.A.'ya yönlendirilmesi gerektiğini öneriyordu.

Daha sonra, bozulan adsızlıkla ilgili para sorunları ortaya çıktı. Bu sırada üyelerimizin çoğunluğu A.A. amaçları için toplumda bağış kampanyaları açmayı durdurmamız gerektiğine inanıyordu. Ama bu arada, üniversitede çalışan arkadaşımızın eğitim çalışmaları ilerlemişti. Bu iş için çok haklı ve meşru olarak önemli miktarlarda para gerekiyordu. Arkadaşımız bu amaçla bağış kampanyaları açtı. Kendisi A.A. üyesi olduğu ve bunu açıklamaya devam ettiği için, bağışta bulunanların çoğunun kafası karıştı. A.A. eğitim alanında mı faaliyet

gösteriyordu yoksa A.A. için mi para toplanıyordu? Halbuki, A.A. ne kendisi için para topluyor ne de toplamak istiyordu.

Böylece tam biz herkese A.A. dışarıdan para istemediğini söylemeye çalışırken, A.A. ismi bağış kampanyalarında yer aldı.

Olanları izleyen arkadaşım, mükemmel bir üyelik örneği vererek tekrar adsızlığa dönmeye çalıştı. Ama artık o kadar tanınmış bir kişi olmuştu ki, bunu yapması gerçekten çok zor oldu. Yıllarca uğraşması gerekti. Bu fedakarlığı nedeniyle burada hepimiz adına ona teşekkür etmek isterim.

Ama bu arada bu örnek, her türlü amaçla A.A. adını kullanarak para toplama çalışmalarını da harekete geçirmiş oldu. Alkolden arındırma çiftlikleri, Onikinci Basamak girişimleri, A.A. pansiyonları, kulüpler ve bunun gibi girişimler, hepsi de adsızlık ilkesinin bozulmasıyla destekleniyordu.

Bir sonraki şaşırtıcı olay, bir üyemizin kendi politik kariyeri için A.A.'yı kullanmasıyla ortaya çıktı. Bir kamu hizmet mevki için seçim kampanyası yürüten bir üyemiz, siyasi reklamlarında A.A. üyesi olduğunu vurguluyor, böylelikle de bir yargıç kadar ayık, yani ciddi ve sorumlu olduğu izlenimini vermek istiyordu. Söz konusu eyalette A.A.'nın çok sevildiğini görüp, bu yolla seçimi kazanabileceğini düşünmüştü.

Bu kategorideki en iyi hikaye herhalde A.A. isminin bir hakaret davasını desteklemek için kullanılmış olmasıdır. İsmi ve mesleki başarıları üç kıtada bilinen bir üyemiz, kariyerine zarar verdiği inandığı bir mektup almıştı. Kendisi ve yine A.A. olan avukatı bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğini düşünüyorlardı. Bu olay açıklandığı zaman toplumun ve A.A.'nın haklı olarak tepki göstereceğini varsayıyorlardı. Hemen birkaç gazetede Adsız Alkoliklerin bir hakaret davasında bir bayan üyelerini – elbette – ismiyle birlikte - nasıl desteklediği yayımlandı. Hemen arkasından 12 milyon dinleyicisi olduğu tahmin edilen bir radyo yorumcusu aynı şeyleri tekrarladı. Bu olay, A.A. isminin tamamen kişisel amaçlarla, hem de bu örnekte olduğu gibi ülke çapında kullanabileceğinin bir başka kanıtı oldu.

A.A. merkezindeki eski dosyalar, adsızlığın bozulmasıyla yaşanan bu türden sayısız deneyimi içermektedir.

Bunlar, biz alkoliklerin dünyanın en yetenekli mazeret yaratıcıları olduğumuzu gösteriyor. Adsızlığımızı bıraktığımızda, A.A. için büyük işler yaptığımız savıyla zırhlanarak, kişisel güç ve itibar, şöhret ve para bir eskiden elde edemeyince içmemize neden olan amansız dürtülerin yeniden peşine düşebiliriz. Bugün aynı acımasız güçlerin bütün dünyayı bölüp parçaladığını görebiliyoruz. Dahası, bu deneyimlerimiz, adsızlığı bozan yeterli sayıda üyelerin bütün topluluğumuzu kendileriyle birlikte sefaletle sürükleyebileceğini gösteriyor.

Bu nenenle eminiz ki, eğer bu güçler dayanışmamızın yönetimini ele geçirirse, insanlık tarihi boyunca bir çok topluluğun yok olması gibi, bizim de yok olmamız kaçınılmazdır. Bir an bile biz iyileşmiş alkoliklerin başka insanlardan daha iyi veya güçlü olduğuna inanmamalı; yirmi yıldır A.A.'ya bir şey olmadığına bakarak bundan sonra da bir şey olamayacağını sanmamalıyız.

En büyük ümidimiz, A.A. üyeleri ve alkolicler olarak deneyimlerimizin bizlere bu güçlerin yok edici kuvvetini öğretmiş olmasıdır. Bu zor kazanılmış dersler, dayanışmamızın korunması için kişisel fedakarlıkları büyük bir istekle yapmamızı sağlamaktadır.

İşte bu yüzden, genel toplum düzeyinde adsızlığı, kendimize karşı kendimizin esas koruyucusu, bütün Geleneklerimizin bekçisi ve fedakarlığımızın en büyük sembolü olarak görüyoruz.

Elbette ki hiçbir A.A. üyesi ailesine, arkadaşlarına ve komşularına karşı adsızlığını korumak zorunda değildir. Bu noktada kendimizi açıkça ortaya koymak genellikle doğru ve iyidir. Aynı şekilde, açık veya yarı açık A.A. toplantılarında konuşma yapmanın hiç zararı yoktur. Yeter ki basında yalnızca ilk adımımız açıklansın.

Ancak, toplum önünde – basın, radyo, film, TV, vs. – tam adımın açıklanması ve fotoğraflarımızın yayınlanması tehlike kaynağı oluşturur. İçimizde hala saklanan korkunç yokedici güçlerin esas çıkış noktası burasıdır. Burada kapı daima kapalı tutulabilir ve tutulmalıdır.

Şimdi çok iyi anlıyoruz ki, A.A. hayatı için toplum önünde % 100 kişisel adsızlık, bir A.A. üyesinin hayatındaki % 100 ayıklık kadar hayati öneme sahiptir.

Bunu tüm içtenliğimle, şöhret ve paranın ne kadar tahrik edici olduğunu bildiğim için söylüyorum. Bunları söyleyebiliyorum, çünkü bende bir zamanlar adsızlığı bozan biriydim. Şimdi Tanrıya şükrediyorum ki, deneyimin sesi ve arkadaşlarımın ısrarı, bütün topluluğumuzu sürükleyebileceğim bu tehlikeli yoldan beni geri çevirdi. Böylece geçici ve görünüşte iyi olan şeylerin uzun vadede en iyi olan şeylerin düşmanı olabileceğini öğrendim. Konu A.A.'nın varolması ise, en iyi olandan daha azı, yeterince iyi olamaz.

% 100 adsızlığı ayrıca, genellikle gözden kaçan başka önemli bir nedenle korumak istiyoruz. Adsızlığı bozma girişimlerimizin tekrarlanması, bizim toplumda daha çok tanınmamıza değil, toplum ve basınla çok iyi olan ilişkilerimizin ciddi derecede bozulmasına yol açabilir. Sayacağım nedenler yüzünden basının bizi kötülemesine yol açabilir ve toplumun güvenini kaybedebiliriz.

Çok uzun zamandır, bütün dünyadaki haber kanalları A.A.'nın tanıtımını büyük bir heyecanla ve sürekli olarak yapmakta, çoğu kez de söz konusu haberin önemini geride bırakan oranlarda A.A.'ya yer ayırmaktadır. Editörler niçin böyle yaptıklarını bize açıklıyorlar. Bize fazla yer ve zaman ayırıyorlar, çünkü A.A.'ya olan güvenleri tam. Onlara göre, bu tam güvenlik temelinde, basın düzeyindeki kişisel adsızlığımızı sürekli olarak koruma konusunda ısrar edişimiz yatıyor.

Şimdiye kadar hiçbir haber organı veya halka ilişkiler uzmanı, lider veya üyelerinin kişisel tanıtımını tamamen reddeden bir topluluk görmemiştir. Onlara göre, bu garip ve umut verici yeni yaklaşım, A.A.'nın doğru yolda olduğunun bir kanıtı olup, hiçbir A.A. üyesinin kendi çıkarları için içten pazarlıklı olmadığını göstermektedir.

Bu, bize söylediklerine göre, iyi niyetle davranmalarının esas nedenidir. Bu yüzden, her zaman için bütün dünyaya A.A.'nın kurtuluş mesajını taşımaya devam edeceklerdir.

Eğer adsızlığımızı bozmaya devam edersek, basını, toplumu ve bize gelebilecek alkolikleri esas amacımızın ne olduğu konusunda endişeye düşürüp, bu değerli imkanı ve sayısız müstakbel üyeyi kaybedebiliriz.

Çok uzun zamandır Dr. Bob ve ben adsızlık Geleneğimizi korumak için mümkün olan her şeyi yaptık. Ölümünden kısa bir süre önce, Dr. Bob'un bazı arkadaşları onun ve karısı Anne'in anısına bir kurucuya yakışır anıt mezar veya mezar yapılmasını önerdiler. Dr. Bob teşekkür ederek reddetti. Bir süre sonra bundan söz ederken, gülümseyerek "Tanrı aşkına Bill" dedi, "niçin sen ve ben diğer insanlar gibi gömülmüyoruz?"

Geçen yaz Bob ve Anne'in yattıkları Akron mezarlığını ziyaret ettim. Onların basit mezar taşlarında Adsız Alkolikler hakkında bir tek kelime bile yoktu. Bu beni o kadar duygulandırdı ki, ağladım. Bu mükemmel çift, mezar taşlarına "Adsız Alkolikler" kelimelerini yazdırmayı kesinlikle reddederek adsızlığı çok aşırıya mı götürmüşlerdi. Acaba?"

Kendi adıma ben böyle düşünmüyorum. Bana kalırsa, bu son ve büyük alçakgönüllülük örneği, A.A.'ya gelecekte herhangi bir anıt veya mezardan daha çok yakışacaktır.

Dr. Bob'un anıtını görmek için Akron, Ohio'ya gitmek gerekmez. Dr. Bob'un gerçek anıtı A.A.'nın bütün boyutları içinde gözümüzün önündedir. Yazıtına tekrar bakalım... Biz A.A.'ların yazdığı bir tek sözcük. Bu sözcük "fedakarlık"tır.

Ben sorumluyum...
Herhangi biri, herhangi bir yerde, yardım
Etmek için elini uzattığında, A.A.'nın
Ellerinin daima orada olmasını istiyorum.
Onun için de, ben sorumluyum.

Dayanışma Deklarasyonu
A.A.'nın geleceğine olan borcumuz :
Önce ortak refahımız gelir;
Korumak için dayanışmamızı.
A.A.'nın birliğine bağlıdır çünkü,
Bizim ve bizden sonrakilerin yaşamı.

SQ-17 Turkish:
A.A. Tradition
How it Developed

2000 Alcoholics Anonymous World Services, Inc
All rights reserved.

Translated from English.
Copyright in the English language version of this work is
also